

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33
Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Imprès a F.P.S.A.
D.L. 14387
Sol·licitat control O.J.D

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Déu ha creat
tot l'univers
per Crist i
l'ha destinat a
Ell... perquè
Ell ha de ser
en tot el
primer".
(Col. I, 16b-18)

Nº. 61

Setmana del 23 al 29 de novembre 1980

30 Ptes.

Considera bàsica l'estabilitat familiar

Acció Familiar demana l'opció a la indissolubilitat del matrimoni

Mentre s'està discutint el projecte per a regular la llei del divorci "Acció Familiar" ha emprès una campanya que es proposa com a objectiu primordial aconseguir el reconeixement de la indissolubilitat del matrimoni. Aquesta entitat, que es proclama independent, demana que es desenvolupi la legislació prevista en la Constitució sobre la "protecció social, econòmica i jurídica de la família" perquè consideren que l'estabilitat familiar és molt impor-

tant pel bé de la persona, l'amor conjugal, els fills i la societat.

"Acció Familiar" ha fet públic un comunicat en el qual manifesta que són nombrosos els espanyols partidaris que la llei protegeixi el matrimoni indissoluble i l'estabilitat familiar, i que, per solucionar els problemes d'uns quants matrimonis, no és just de deixar insegura per l'esdevenidor l'estabilitat de la resta.

Aquesta entitat reconeix que d'acord amb el projecte que se s'està elaborant ningú no estarà obligat a separar-se però sí que serà evident que els que es vulguin casar estaran obligats a contreure un matrimoni civilment soluble, el qual, segons ells, estaria en contradicció amb la Constitució. "Acció Familiar" matisa també que l'aplicació retroactiva del projecte llei pot perjudicar a tercera, o sia, a totes aquelles persones que es varen casar sobre la base d'un matrimoni indissoluble.

Mentre, ho fa en amaric...

Ràdio Vaticana encara no emet en català

ROMA.— D'ençà del tres de novembre, Ràdio Vaticana, emet dos programes diaris en llengua vietnamita pels habitants del Sudest asiàtic. D'aquesta manera Ràdio Vaticana ja emet en 36 idiomes diferents. A més dels idiomes més coneguts del món també ho fa en tamul, hindu, mahayalam, aric, tigrin, bieloris, ucraïnès, lituà, letó, albanès, llatí i esperanto.

Sorprenement no hi és el català. És que els catòlics catalans no tenen dret a rebre les informacions de la Santa Seu en la seva llengua? I més sabem que hi personal català treballant a l'emissora pontificia. Voldriem per tant publicar la notícia de la programació en llengua catalana.

Malgrat les previsions, el Papa tingué un càlid acolliment.

"Sóc conscient que em trobo a la pàtria de la Reforma", digué

Joan Pau II viatjà a Alemanya amb esperit ecumènic

BONN.— El viatge del Papa a Alemanya ha estat precedit, potser més que cap altre, per reserves, crítiques i polèmiques de les quals s'han fet ressò els mitjans informatius. Sobretot va cridar l'atenció la carta dels 145 intel·lectuals fent unes preguntes al Sant Pare. Carta que ha provocat una resposta contundent de l'episcopat alemany i del professor Joan B. Metz que l'ha qualificat de desplaçada i sense sentit.

Malgrat aquest ambient desfavorable, agreujat per la inclemència del temps fred i plujós, l'arribada del Papa a Alemanya ha ultrapassat les previsions pessimistes d'última hora. En efecte, Joan Pau II, rebut amb els honors de cap d'Estat, ha estat acollit per una multitud enfebrorida que, entre els impermeables i els paraguas exhibia pancartes amb frases de benvin-

guda. El Papa mostrà el seu bon humor comentant l'slogan llatí repetit pel jovent "Amor te" dient-los que esperava que llur coneixement del llatí no fos limitat a aquells dos mots.

En la seva primera allocució, el Sant Pare feu al·lusió al tema candent de les dues Alemanyes i elogià càlidament els bisbes alemanys. Referint-se a certes crítiques pel seu viatge, ha subratllat el caràcter ecumènic del seu viatge afirmant que era ben conscient de trobar-se en la pàtria de la Reforma i recordant una vegada més el caràcter essencialment pastoral de la seva visita.

Les primeres impressions d'aquest novè viatge del Papa que, com el del Brasil o el de França, per motius diversos, es presentava difícil, són més positives del que permetien esperar certes previsions pessimistes.

300 assistents d'arreu de Catalunya

I Congrés de la Federació de Cristians de Catalunya

BARCELONA.— Com estava anunciat, amb assistència d'uns tres cents militants va celebrar-se el propassat diumenge dia 16, la segona sessió de treball del I Congrés de la Federació de Cristians de Catalunya.

Intervingueren militants de grups de tot Catalunya, que palesaren l'interès que el tema havia despertat.

La tercera sessió de treball, sobre el tema "Crist en la història de Catalunya" que desenvoluparà com a ponent el doctor Antoni Pladevall, de Barcelona, es celebrarà el dia 1 de març de l'any vinent a Vic, i serà presidida pel bisbe de Vic, doctor Ramon Masnou.

Vers l'etapa conclusiva

L'Assemblea Diocesana de Barcelona reprèn la marxa

BARCELONA.— Aquest dissabte així com el dissabte passat dia 15, l'Assemblea Diocesana de Barcelona s'ha posat en marxa vers la segona etapa que serà la conclusiva. Durant els mesos d'estiu els ponents dels diversos temes, vuit en total, han de realitzar la tasca àrdua de recollir i sistematitzar les aportacions dels diferents grups reduint-les a unes proporcions que, després d'esmenades per aquests grups, seran sotmeses a les votacions finals.

Servir, sempre

Tours: L'arquebisbe dimissionari es fa capellà rural

Tours.— L'Arquebisbe dimissionari de Tours, Mons. Ferrand, ha estat nomenat capellà de la petita parròquia rural de Verdun, prop de Saint-Amand-Montrond per l'Arquebisbe de Bourges, Mons. Vignancour. La missa fou concelebrada per molts sacerdots de les dues diòcesis. En ella, Mons. Ferrand va dir: "Jo voldria dir a tots els habitants de Verdun que des d'avui hi haurà dues làmpares enceses darrera de la casa parroquial, que voldrà significar que si desitgen entrar trobaran sempre acollida i hospitalitat".

CRIST REI

Els cristians aclamem Jesucrist com a rei i ho és. No es tracta d'una exageració amorosa o d'una extrapolació política, que tindria una validesa ben dubtosa, sinó d'una pregonera veritat teològica. El nostre germà i fill de Maria, Jesús de Natzaret, és rei puix que és Déu. La reialesa o sobirania universal que els creients atribuïm a Déu, també la professem de Jesucrist. En Ell la humanitat ha assolit el senyoriu de la divinitat. Però es tracta d'una reialesa única i peculiar. Si la humanitat de Jesús ha ascendit fins a la majestat infinita és perquè primer s'ha abaixat fins a la subjecció absoluta. L'evangelista Joan sap el que es diu quan ens reporta que estava lligat de mans i jutjat per Pilat, quan Jesús afirmà solemnement la seva reialesa. I l'Església canta, fins que Ell torni amb poder i majestat, "des de la fusta de la Creu ha regnat Déu"; i, resuscitat, "regna viu". Per això el crit de "Visca Crist Rei" ens sembla coix, teològicament. No cal pas desitjar que visqui el que "viu i regna pels segles dels segles".

Joan E. Jarque
i Jutglar

EL TEU CARRER SENSE UN PAPER

El grau de netedat d'una ciutat és una mostra de civilització de llurs habitants. I una ciutat neta és la que no té papers ni brutícia per terra.

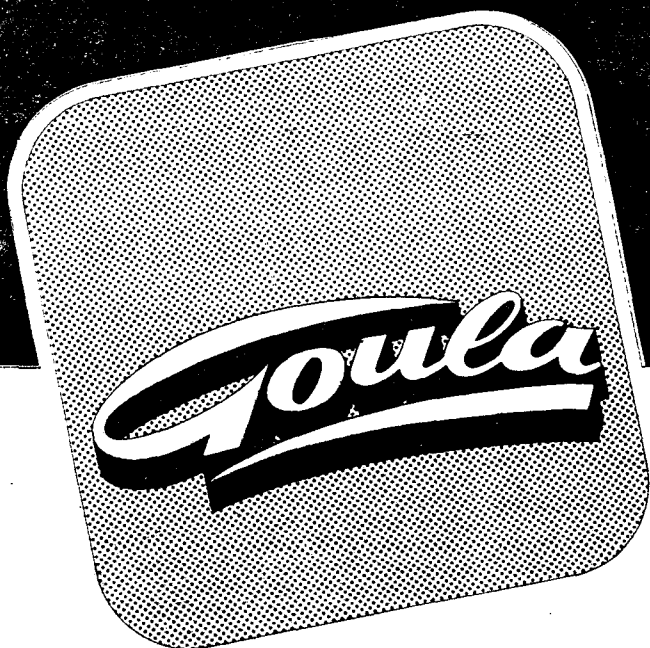
Hem d'intentar-ho.
Per una Barcelona més bonica...

JO ESTIMO
BARCELONA

PER AIXÒ
NO L'EMBRUTO

CAMPANYA PER UNA CIUTAT MÉS HABITABLE / AJUNTAMENT DE BARCELONA

Fusta Disseny Qualitat

...i el món meravellós dels Jocs Educatius

S'apropa el Nadal!

Una subscripció anual a CATALUNYA CRISTIANA és un bon regal per a:

- un familiar vostre - un amic
- una persona que volgueu afavorir

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

En/Na
que viu a prov.
carrer
desitja subscriure per un any a CATALUNYA CRISTIANA
a
resident a prov.
carrer

Signatura

- ☐ Incloc un talò barrat
☐ Envio gir postal

Un regal que dura tot l'any!
Nosaltres els assabentarem de
que la subscripció és una
gentilesa vostra

Estimat amic:

Ens plau assabentar-vos que, com obsequi de Nadal,
heu estat subscrit al setmanari **Catalunya Cristiana**
per gentilesa del Sr.

Aprofitem l'avinentesa per a felicitar-vos i desitjar-vos
cordialment bon Nadal i feliç Any nou.

LA REDACCIÓ

Catalunya Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. Redacció i administració: C/ València, n.º 244, 2on. Barcelona - 7. Telfs. 215 27 39, 215 27 84, 215 28 05 i 215 24 33.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar. Sots-director: Francesc Malsosa i Riera. Redactor en cap: Antoni Plaja i Mateu. Redacció: Tomàs Puntí, Francesc Gamissans i Ferran Camps. Compaginació: Eugènia Vidal. Col·laboradors habituals: Pere Tena, Josep M.ª Aragonès, Josep M.ª Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç Nolla, Josep Faulí, Esteve Busquets i Molas, Pau López Castellote, Climent Forner, Enric Planas, Xesc Soliú, Albert Pera, Josep M.ª Gavín, Jaume Casanova, Josep Ventura, Guillem del Món, Picanyol. Traducció i correcció: Oriol Camps i Agustina Turullols. Publicitat: Josep M.ª Truñó. Administració: Joan Manuel Checa. Agències: PA, Europa Press, KIPA, NC News, FIDES, OFIM. Membre de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP). Subscripció: Anual, 1.500 ptes. Semestral, 750 ptes. Dipòsit legal: 14.387.

Joan Pau II a Alemanya

El Papa ha hagut de recalcar una vegada més que el seu viatge és una visita pastoral a Alemanya, malgrat els inevitables gestos protocol·laris envers les autoritats civils del país. Tanmateix estem ben lluny del viatge diplomàtic del seu predecessor Pius VI, el 1782, i encara més del de Lleó III, el 799, que hi va anar per demanar a Carlemany l'ajuda contra els seus súbdits romans indiscolpats.

JOAN Pau II ja va precisar el sentit i la intenció d'aquest viatge quan el va anunciar a la multitud reunida a la plaça de sant Pere el dia 10 de l'agost passat, i el va complint. Va subratllar que volia ensem "retre homenatge a tota la nació alemanya, tant íntimament unida a la història de l'Església i tan fonament arrelada en la tradició cristiana", i "enfortir el seus germans i germanes, encoratjar els laics i els bisbes que despleguen llur acció pastoral en l'esperit del Vaticà II, i remercier-los per llur solidaritat constant envers les esglésies que passen necessitat arreu del món". La voluntat ecumènica marca fortament el "pelegrinatge" del Papa a la pàtria de Luter i ha quedat palesat a la reunió de Magúncia.

BES del conflicte entre Bismark i Lleó XIII a l'època del "Kulturkampf", entre el govern alemany i la Santa Seu no hi ha hagut altres problemes fora dels nomenaments episcopals dels territoris cedits després de les dues darreres guerres mundials; i les temptatives de mediació pacífica, mal rebudes, de Pius X, Benet XV i Pius XII en ocasió d'aquestes dues conflagracions.

EISMARCK, cabdill del II Reich, afirmava: "quan haurem bandejat el catolicisme, les races llatines no trigaran gaire en desaparèixer". El III Reich s'enfonsà en la derrota i la vergonya. Pel que fa a la minoria catòlica alemanya (27 milions de fidels sobre un total de 61 milions d'habitants), representa nogensmenys una força social, política i econòmica única comparada amb la de les altres Esglésies que hi ha allí. D'aquí li ve també la seva influència a Roma. Cal no oblidar que els catòlics d'Alemanya donen actualment uns dos milions de marcs per l'òbol de sant Pere, 25 milions a Caritas Internacional, 150 milions a Misereor, 83 milions a Adveniat i 82 milions per a les missions, ultra sostenir molt dignament la pròpia església. Això representa més de quinze mil milions de pessetes per a un nombre de fidels inferior al del nostre país.

Del catolicisme alemany té també el seu pes en el pensament catòlic modern, com l'ha tingut sempre. Diguem només, en aquest context, que es parla del cardenal teòleg Ratzinger com a probable successor de Seper a la congregació per a la Doctrina de la Fe. Tanmateix el catolicisme alemany travessa també una greu crisi, sobretot entre la joventut estudiant, causada sobretot per alguns teòlegs—Hans Küng, entre altres—fortament crítics envers l'Església actual. Joan Pau II, format en la filosofia de Max Scheller i de Martin Heidegger i que parla l'alemany com la seva segona llengua, està ben preparat per a aportar una paraula clarificadora i entenedora per a aquesta intel·lectualitat exigent. És veritat que en temps de Bismark l'Església catòlica alemanya no es girava pas envers la Polònia dominada per a pòuar-hi forces i llums espirituals. El projecte del canceller no s'ha realitzat, gràcies a Déu. En canvi, va fent camí el projecte grandios del Papa polonès: unir les experiències de les diverses esglésies europees, sense tenir en compte ni les fronteres ni els règims que les separen, a fi de reconstruir un ordre espiritual europeu—com en els temps de sant Benet i de sant Albert el Gran— que sigui un model per a l'esdevenidor. A aquesta tasca entusiastmadora, Joan Pau II hi convida a tots els homes de bona voluntat malgrat els obstacles mesquins que alguns volen sembrar en el seu camí.

L'Univers és jove

Quin descans! Llegeixo en els periòdics que un grup d'eminents savis russos ha descobert que el món és molt menys vell que no creiem. La notícia m'ha tornat la respiració! Ens pensàvem que l'edat de la Terra i la dels altres planetes era superior als quinze mil milions d'anys, i ara, en saber amb més exactitud la massa del neutrí en repòs, els savis poden assegurar que, en realitat, la Terra té menys de deu mil milions d'anys. Tot plegat res! Com si fos a la cantonada! L'univers és poc més que un jove! Encara sort que de tant en tant els científics ens donen notícies reconfortants com aquesta, que rebaixa de la partida de naixement de la Terra uns milers de milions d'anys, amb què la dolça àvia pot encara presumir d'estar en condicions de continuar essent galantejada per la història uns quants milions d'anys més.

I al mig d'aquestes xifres amb nou zeros, aptes per marejar el més saberut, hi som nosaltres, perduts en un d'aquests deu mil milions de racons de la història, mirant amb amarguesa els temps que ens ha tocat viure i pensant que la botiga de l'univers és a punt de tancar-se.

L'home modern està, és cert, malalt de desesperança. No sé si és, com deia Felipe González, la "síndrome de l'any 2000", però hi ha en l'aire de les coses un to d'histeria que no és normal. Si hom s'apropa a la novel·la, per exemple, es troba en que ja no és capaç de trobar una sola història d'amor, una senzilla aventura d'un home i una dona que s'estimin i siguin—amb dificultats pel camí, com és natural—mitjanament feliços. Si llegim els periòdics, veiem que quasi tots els qui escriuen ho fan o bé amb agressivitat o bé amb cinisme, dues formes iguals d'una mateixa amarguesa interior, que a voltes es vol disfressar d'humor sense assolir amagar llur gust de vinagre. Si observem les maneres com es diverteix la gent, es percep també aquest clima d'exaltació, de gent que crida i udola perquè han d'alliberar-se d'una fera interior que no saben com domar. O bé es cerquen jocs cada cop més excitants, o es va a raure a les drogues cada vegada més fortes.

Sé molt bé que al fons de tot hi ha l'economia. Perquè l'home que s'espanta per la bomba atòmica llançada sobre el Japó, s'estremeix infini-

tament més per l'aprimament de la seva butxaca. El senyor Rodríguez es disgusta per la invasió de l'Afganistan, però allò que més l'aterra és la idea que pugui quedar-se sense treball; el preocupa la crisi del petroli, però el que obre soles en el seu cor és no tenir-ne prou per pagar la lletra vinent del pis o del vehicle.

Això és el que ens posa en tensió. És aquesta inseguretat el que ens fa portar ulleres negres i el que produeix aquest ràpid tomb a la dreta que experimenta el món, com si fóssim animals acovardits que cerquen la defensa del cau.

El món, però, ha de continuar. Potser ens esperen deu mil milions d'anys més, i l'home haurà d'anar passant la seva torxa a les futures generacions. Aquesta torxa no pot ésser de vinagre o de corrupció, sinó flamejant.

Per què no puc tenir l'atreviment de dir que l'última responsabilitat (o, almenys, redoblada) d'aquesta transmissió és dels cristians? He hagut de llegir darrerament—per alguns treballs meus—unes quantes biografies de sants i a tots he trobat una característica comuna: tots eren gent viva, ardent, famolenca de millorar el món, a voltes feridora com un bisturí, però mai com un punyal i més amiga de sembrar bon blat que no pas dedicarse a recollir cugula. He vist l'humaníssim equilibri amb el qual Sant Benet s'oposa a la caiguda d'Occident. La càlida tendresa de Caterina de Siena, criticant l'Església. La passió alegre de Teresa de Jesús oposant-se a la mediocritat d'un frívol cristianisme. En tots he trobat aquesta esperança que sembla faltar-nos als cristians d'avui.

Perquè nosaltres som gent que hauríem de creure que en un món que ja es creia vellíssim—amb els seus deu mil milions d'arrugues—li va néixer a Betlem el "Déu més jove que tots nosaltres" i un rebrot—l'Església—que no podem deixar que envelleixi per la petidesa de dos mil anys. La veritat és que Crist és aquí, a la cantonada, quasi a un quart d'hora si comparem dos mil·lenaris amb aquests milers de milions d'anys que té la terra. Si només amb dos mil anys se'ns ha acabat l'alegria, no podem, certament, presumir de tenir gaire corda!

José Luís Martín Descalzo.

El lector escriu

El nom de Carles no és enrevessat

Al número 57 de "Catalunya Cristiana", aparegueren unes manifestacions sobre noms de persones, que em varen dolre.

En aquest article es recomanava als pares que bategessin a llurs fills amb "noms cristians i catalans", "plànors de dir en català", llunyans "al malefici d'un nom enrevessat o ridícul". Aitals afirmacions s'acompanyen amb l'exemple de noms qualificats gairebé d'ingrats, com "Alexandre, Germà o Carles".

No em pensava que Carles (i d'altres) fos un nom enrevessat o gairebé paganitzat (què em diu d'un Sant Carles Borromeu; arquebisbe, o d'un S. Carles Garnier, jesuïta o missioner, o fins i tot, del nom de pila del nostre Sant Pare?) Pel que fa al catalanisme, cal recordar la contribució dels carolingis a la naixença de la nostra pàtria o el paper d'homes com Bonaventura Carles Aribau o Carles Riba. Si voleu parlar de tradicions, a casa, nosaltres, els fills, tenim els noms del pare. I només al puntualitzar que a la guia telefònica trobareu prop de vuitanta cognoms "Carles".

Tot i constatant la meua sorpresa davant les afirmacions d'aquest article, aprofito l'avinentosa per tal de felicitar-vos per la tasca escomesa per "Catalunya Cristiana".

Raó antropològica de la indissolubilitat del matrimoni

Jo tenia entès que la raó fonamental de la indissolubilitat matrimonial es trobava en la naturalesa humana i que les altres raons aportades per la fe no eren les fonamentals. El sagrament no aporta la indissolubilitat, sinó que ja la hi troba, tot i que el sagrament la reforça i la valora suggestivament relacionant-la amb Jesucrist i l'Església. Jo ho tenia entès així, i encara ho comprenc.

Perquè no es defensa, doncs, des d'aquesta perspectiva?

No és més lògic defensar la indissolubilitat de cara a tot hom amb la raó antropològica? Aquesta raó, convincent, o eventualment no convincent, sí que és per a tot hom, doncs no sols neixem tots fills, sinó que àdhuc neixem pagans, per dir-ho així. El fill té un dret antropològic a l'estabilitat dels seus pares. L'home i la dona que es casen, són els únics que tenen dret a ser pare i mare, a tenir fills, i li deuen una educació que sols ells li poden donar.

En una altra ocasió potser us exposaré com aquesta llei antropològica es valida fins quan els pares no poden tenir fills, o quan els tenen subnormals o quan n'adopten un.

Un Carles

Enric Torrente i Viver

L'assassinat dels no nascuts

Hom ha pogut llegir als diaris: "Dona reventada per una bomba pocs dies abans de donar llum". "Avortament d'una mare al quedar atrapada dues hores dins l'ascensor. Aquest incident fou provocat intencionadament pels veïns, etc."

Llegim en diaris cròniques esgarrioses de petits sers humans que, sense cap culpa, perden la vida. S'els talla aquest dret de venir a un món que també els pertany. Són víctimes innocents de la violència, del terrorisme o de la brutal ambició de poder.

Crec que el nostre segle quedarà marcat per una cosa ben concreta: l'assassinat dels no nascuts".

Ll. Maspons

La televisió i els nens

Voldria demanar-vos que estudiéu la possibilitat d'incloure a CC una orientació eficaç pels pares, referent al contingut de les pel·lícules que es fan al cinema, i les que presenta la TV.

Reclamo un dret a escollir el què vull que s'empassin els meus fills i el que no. És difícil, ara, obrir la "tele" el dissabte, el vespre, sense poder endevinar què sortirà. Els "rombos" de la "tele" de poc serveixen; i moltes vegades, no els posen.

Crec que podeu comprendre l'abast del problema, que deu ser de moltes famílies. Jo, en nom de totes elles, us agraïxo molt aquesta ajuda que us demano.

A. de Foix

IX Trobada dels Grups d'Oració i Amistat

Més de 500 persones es reuniren a Barcelona entorn del Dr. Cases

BARCELONA.- Els grups d'Oració i d'Amistat que, silenciosament, però intensament van escampant la seva espiritualitat i la seva acció per tots els indrets, han celebrat, el dia 9 de novembre, la seva trobada anyal a Barcelona: la novena.

A l'hora d'inici aquesta jornada, força més de mig miler de persones omplien ja l'església del col·legi de Sant Ignasi per escoltar —després de solemnes Laudes— l'autoritzada paraula del fundador i ànima d'aquest moviment, el bisbe de Castelló, Mns. Josep Ma. Cases que en la seva reflexió, va su-

bratllar la importància de la pregària en relació amb la vida de fe.

Va seguir una estona d'oració personal; breu descans i tot seguit es celebrà l'Assemblea en la que, en primer lloc el Dr. Cases, va exposar algunes de les puntualitzacions del recent Sinode sobre la família. Va seguir la lectura de la Memòria de les activitats de l'any, de les que sobresurt la trobada nacional a Tortosa; estat de comptes i resultat i impressions de les enquestes enviades als components dels grups que reflexen la influència de l'oració i

dels grups, en la vida personal de cada un dels seus membres. L'exposició de vivències, va ser un toc més d'optimisme i esperança per a tots els presents.

El dinar, fou la gran reunió d'amistat que es perllongà amb una vetllada familiar amenitzada per l'actuació coral i musical de dos grups infantils i juvenils, membres també dels Grups d'Oració i d'Amistat, i la projecció de documentals referents a la vida d'aquest moviment.

Mentrestant, el Dr. Cases mantenia una exclussiva i particular reunió privada amb els sacerdots.

L'acte final consistí en Vespres i la Concelebració eucarística per una vintena de sacerdots juntament amb el Dr. Cases i presidida pel nostre Sr. Cardenal Mns. Narcís Jubany que en la seva homilia va recomanar es pregués molt intensament per la família; per reconquerir l'apreci a la virtut de la castedat i a la dignitat de la persona, temple de l'Esperit Sant, i perquè l'Amo del sembrat envii treballadors al seu camp. La inquietud, el desig i l'interès per l'oració i el compromís que comporta, han quedat palesos una vegada més en aquesta jornada.

C.B.

Conèixer la seva projecció en el món

La diòcesi de Lleida prepara una estadística missionera

Lleida.- La delegació diocesana de les Obres Pontificies Missioneres a Lleida prepara la relació de tots els sacerdots, religiosos, religioses i seglars missioners oriünds d'aquesta diòcesi de Lleida que estan a missions o són membres de congregacions missioneres.

Amb la intenció de ser ajudada en aquesta tasca, sol·licitada a tots els qui coneixin algun missioner o missionera que els ho diguin; també les seves dades personals si les saben, congregació a què pertanyen o missió on està.

Pel senyor bisbe fou nomenat co-rector de la congregació dels Dolors, de l'orde dels Servites, mossèn Francisco Abad Larroy, canonge i provisor general del bisbat.

Mossèn Abad succeirà, en el càrrec de co-rector, a mossèn Vallès, sacerdot exemplar i molt estimat a Lleida que morí fa poc temps.

La congregació de la Mare de Déu dels Dolors existeix a Lleida des de l'any 1718 i disposa de lloc propi de culte des del 9 d'abril del 1737. L'oratori dels

Dolors està situat en el molt lleidatà carrer de Cavallers; el temple és d'estil neoclàssic. Destrut durant la guerra del 36, fou reconstruït totalment més tard.

La congregació dels Dolors, a Lleida, és molt coneguda i estimada, entre d'altres coses per la processó dels Dolors que recorre els carrers de la ciutat el Diumenge de Rams.

Avisos y comunicados

Trobades de joves de Montserrat.— Convoca a tots els amics de l'EQUIP ALFA (nois i noies de 13 i 14 anys) els dies 29 i 30 de novembre, a les 12 del migdia, a Sta. Cecília de Montserrat. Amb el tema: "PARAULES... què més?, us esperem per a compartir el nostre treball i amistat.

Setmana Internacional de la Tercera Edat.— Dilluns, dia 24 de novembre, a les 19,30 h., a l'auditori de la BIBLIOTECA CENTRAL, Conferència inaugural: "For-

mació Permanent de la Tercera Edat", a càrrec del Dr. Lluís Folch i Camarasa, sobre el tema: "Per a no perdre el goig de viure". Informació sobre la situació internacional de les Universitats de la Tercera Edat", "El Congrés de Sherbrooke, Canadà" a càrrec del Sr. Angel Parera, diputat, membre de la Comissió de la Tercera Edat al Congrés.

Centre Ecumènic de Barcelona.— Carrer Casp, 49, us invita al res de VESPRES que, presidit per l'Església Episcopal Reformada Espanyola (de la Comunió Anglicana), es tindrà el dia 3 del proper mes de desembre, a les 8 del vespre, així com al col·loqui que entorn de la mateixa Església seguirà després.

Pregant amb l'Església.— A l'Oratori de St. Felip Neri de Gràcia, c/ Sol, 8, durant l'Advent. Diumenges, a dos quarts de 8, VESPRES CANTADES. Direcció del cant: Joan M. Aragonès. Dies feiners, dos quarts de 9 VESPRES RESADES.

Església del Santíssim Sagrament.— A partir del dia

29 de novembre i durant tot el temps d'Advent i Nadal, en la celebració dominical dels dissabtes (20,30 h) es resaran VESPRES unides a l'Eucaristia. Es convidà a tothom qui vulgui participar en aquesta celebració durant el temps fort de l'Advent. Recordeu que l'església del Sm. Sagrament (c/ Aragó, 268) està oberta al servei de la Comunitat diocesana com lloc de recolliment i d'oració de 10 a 2 del matí i de 5 a 9,30 de la tarda.

Recés d'Advent, organitzat per ANFE.— Se celebrarà el diumenge, dia 30 de novembre, a l'església del Sm. Sagrament, c/ Aragó, 268. Començarà a les 10,30 del matí i acabarà a les 13,30 després de la celebració de l'Eucaristia. El dirigirà el P. José M. Dausà. Poden assistir-hi totes les persones que ho desitjin.

Parròquia de Santa Maria del Pi.— El proper dijous, dia 27 de novembre, a les 8,30 a la Sala Sant Josep Oriol, c/ Cardenal Casañas, 162ⁿ. continuarà el curs sobre l'Eucaristia amb el tema: "L'Església proclama la Paraula de Déu".

Dissertarà Mn. Salvador Pié, doctor en Sagrada Escriptura.

Institut de Teologia i Humanisme.— Preparació pel Nadal, "L'estranya presència de Déu", pel professor Evangelista Vilanova, o.s.b., de la Facultat de Teologia de St. Pacia de Barcelona, dies 9,10 i 11 de desembre (de dimarts a dijous), de 8 a 9,30 de la tarda, a la Sala Penyafor, c/ Bailén, 10. Per informació: Telf. 246.33.00.

Trobada de Religioses.— A la Sala Penyafor, c/ Bailén, 10, dia 29 de novembre, a les 5 de la tarda, preparació de l'Advent. Tema: "L'esperança cristiana". P. Miquel de Burgos. Informació: Telf. 246 33 00.

Entesa judeocristiana de Catalunya.— El dijous, dia 27 de novembre, a les 7,45 de la tarda, al c/Llúria, 5 (Sala Claret), tindrà lloc una conferència a càrrec de Carles Benarroch, sobre: "Alguns aspectes de la vida dels jueus de Catalunya en 'L'Haggada de Sarajevo'. La dissertació serà il·lustrada amb diapositives. Hi sou convidats.

El Viàtic

El Full Parroquial del Bisbat de Girona publicà l'edició del passat dia 16 de novembre un article del bisbe, doctor Jaume Camprodon, que creiem interessant de reproduir textualment:

Gràcies a Déu són força els cristians que, en trobar-se malalts de certa consideració o impossibilitats per una malaltia crònica, reben amb freqüència la Sagrada Comunió, sigui en un centre sanitari, sigui perquè un sacerdot de la parròquia acostuma a portar-los-hi a casa seva. Es bo i l'Església ho recomana.

Hi ha un moment, però que la participació a l'Eucaristia pren un relleu especial: és l'hora de la mort. El Sagrament en aquesta hora, dóna una força especial que l'Església ha valorat sempre en gran manera: El Viàtic. Anys endarrera, el Viàtic era portat als malalts públicament. Un toc de campana avisava els veïns, els quals acudien a l'església o a la casa del malalt per acompanyar Nostramo o sortien a la finestra amb llums a la mà per adorar el Santíssim i pregar pel malalt. Diverses circumstàncies han anat aconsellant que es porti en privat. Sabria greu que, en perdre solemnitat, es restés importància a la comunió dels moribunds encara que durant la seva malaltia hagin combregat regularment.

El Viàtic —la mateixa paraula ho expressa— és l'aliment del camí. El malalt es disposa a emprendre el camí del més enllà, on ha de trobar-se definitivament amb Déu; i l'Església li proporciona les millors provisions per fer-lo: el sagrament del Cos del Senyor.

A les portes de la mort, el cristià enrobustit amb el Viàtic es troba protegit per la garantia de la resurrecció segons la mateixa paraula del Senyor: "Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia" (Jo. 6,54).

Les atencions humanes que prodiguem als malalts, que són bones i necessàries acompanyen el malalt fins a cloure una etapa de la vida. La fe li obre l'esperança en el més enllà i el Viàtic li és el millor company per fer el camí.

No deixem que els nostres familiars i amics l'empenyguin, aquest camí, sense proporcionar-los-hi aquest bé. El temor d'espantar-los és un argument massa feble davant el fet irreversible de la mort.

Dr. Jaume Camprodon
Bisbe de Girona

Joe-Di

JOGUINES EDUCATIVES

Arquitectures
Trens
Dòmínos
Puzzles Color
Desmuntables
Encaixos

C/. Toll s/n. Tel. 859 13 11 St.
Vicenç de Torelló, Barcelona

viajes MONT-TER, S.A.

AGENCIA DE VIAJES - GRUPO A - TIT. 494
L'AGENCIA DE VIC I COMARCA

Verdaguer, 2
- Tels. 886 10 11
- 12 89 - 15 32 -
Telex 54348 -
VIC
(Barcelona)
P.º Sant Joan, 99 MANLLEU
- Tel. 851 30 21

Aquest diumenge celebra les seves noces d'argent com a prelat de la seu vigatana

Dr. Ramon Masnou: "La meva preocupació més gran com a bisbe ha de ser la fidelitat al Bon Pastor"

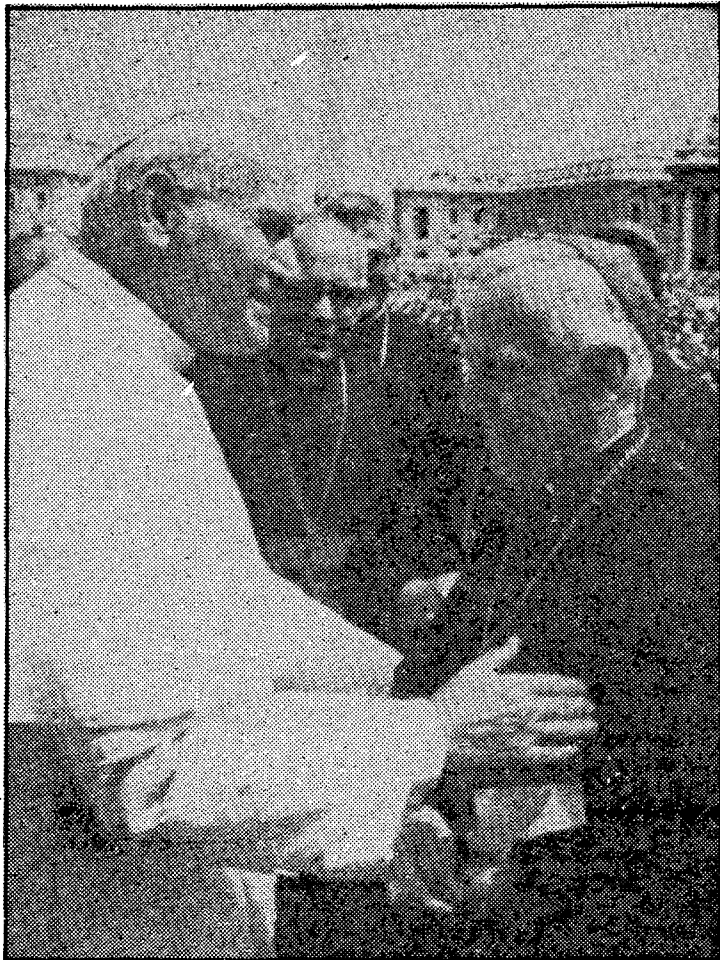
Vic.— Aquest diumenge el bisbe de Vic, doctor Ramon Masnou, celebra les seves noces d'argent com a bisbe de Vic. A més, fa vint-i-set anys de la seva consagració episcopal. Per totes aquestes circumstàncies, el vicariat i les associacions religioses del bisbat han pensat en retre un homenatge al doctor Masnou amb una celebració litúrgica a la catedral de Vic. CATALUNYA CRISTIANA s'ha posat en contacte amb el senyor bisbe perquè considera que és una ocasió adient per a parlar amb ell de diferents temes d'actualitat.

Quan varem arribar a Vic plovia intensament. Era una tarda una mica trista. Vàrem anar directament a la plaça de la Catedral. El nucli antic de Vic conserva tot el regust d'una època ja una mica llunyana. El senyor bisbe viu al palau episcopal. En preguntar-li quina significació té la celebració d'aquestes noces de plata amb la Seu Vigatana ens diu: "El fet de celebrar els vint-i-cinc anys de ser pastor d'una diòcesi és una raó per donar gràcies a Déu per les mercès que el Senyor ha fet durant aquest quart de segle de ministeri, i per demanar perdó per les falles d'acció o d'omissió. I el mateix cal dir, en un altre nivell, respecte als diocesans: els he d'agraciar i els he de demanar perdó. El que la diòcesi de les nocés sigui la vigatana en suscita pensaments de bon recordar perquè la diòcesi de Vic sempre ha estat la meua: quan n'era ovella i quan n'he estat pastor. Per això és natural que estimi molt la diòcesi, la plana de Vic i la ciutat, i que

l'efemèride de les nocés d'argent, amb el pes dels anys que signifiquen, escalfi una mica més aquesta estimació".

Temps difícil

El doctor Masnou nasqué el 1907 a Taradell. Des del 1955 és bisbe de Vic. Per tant, és home d'una gran experiència. En tots aquests anys han passat moltes coses, tant a la societat civil com a l'Església. El senyor bisbe en comentar com han incidit en la seva diòcesi aquests canvis ens diu: "Tanmateix, durant aquests vint-i-cinc anys hi ha hagut temps per a moltes pluges y secades. Temps de canvis nombrosos i qualitatius. Com diu el text bíblic, hi ha hagut "temps per a plantar i temps per a arrancar". No em puc pas queixar de la meua diòcesi, on potser m'ha tocat d'arrencar menys del que tal vegada m'hauria tocat en d'altres.

En canvi, no sé si el Senyor i els fidels es poden queixar de mi per no haver sabut plantar com calia. De desig de ser fidel, no me n'ha pas faltat; fins a on no he estat, solament el Senyor ho sap."

El senyor bisbe és un home que segueix amb interès tots aquells fets que són actualitat. El concili Vaticà II fou un esdeveniment cabdal en el seu temps. "N'hi ha que els costa de veure la importàcia grandiosa del concili Vaticà II, entaforat per l'Esperit Sant al bell mig de la crisi actual del món. Dol que no hi sàpigen veure la mà del Senyor que ens estima". En preguntar al doctor Masnou si creu que el concili s'ha entès i posat en pràctica, ens comentà: "Qui ho pot jutjar? Gosaria a dir que s'ha explicat molt, però que encara no s'ha fet prou; que l'ha entès més o menys força gent, però que encara n'hi ha més que no l'han sabut entendre ni se n'han preocupat gaire. I, pel

que fa a posar-lo en pràctica, sembla que en certs punts com és ara la litúrgia i algun altre, s'ha après i fet molt, gràcies a Déu".

Totes aquelles persones que ocupen un càrrec tenen els lògics maldecaps i preocupacions. Demanem al senyor bisbe que ens digui amb quins problemes s'ha trobat en tots aquests anys a la diòcesi de Vic. "M'ha preocupat tot, i tinc por que, de cada cosa, no me n'hagi preocupat prou. M'he sentit empès als sacerdots, als religiosos i religioses, als laics, als joves, a la catequesi, a les obres socials, a l'Acció Catòlica florida i granada dels primers temps, a tenir contacte amb la gent predicant i escrivint. Darre-rament m'ha preocupat de debò tot el drama de la crisi actual que ha deixat tan mal rastre en tantes persones, activitats i coses. Com-prene que la meua preocupació més gran com a bisbe ha de ser la fidelitat al Bon

Pastor i al bé de les persones per les quals he donat de mica en mica la meua vida de pastor.

—¿A què li sembla que cal donar prioritat actualment i en l'esdevenidor pròxim?

Pel que fa a l'actualitat, la prioritat que em sembla més urgent ja us l'he dita. Tal com la concebem, és una aportació modesta però adequada per al bé de la comunitat. D'ací poden néixer d'altres coses bones per a més endavant. Quant a l'esdevenidor, no sabria gaire que dir-hi perquè, pel el temps que em resta de ministeri episcopal, ja poca cosa em pertoca. Ho haurà de pensar més el que vingui després de mi.

Vic és coneguda com la ciutat dels sants. S'havia parlat de la beatificació de Balmes i ara es parla de la del bisbe Torras i Bages; com estan tots dos processos? Li sembla que arribaran a terme aviat?

—De Balmes no us en puc dir res. No tinc coneixement que hi hagi cap procés in-coat. Altra cosa és la beatificació diocesana que, en la diòcesi treballa en aquest afer, dedica molt d'esforç a la divulgació i coneixement de l'extraordinària personalitat del gran bisbe.

—Quina opinió li mereix CATALUNYA CRIS-TIANA?

—Es una publicació que omple un buit, és un servei que necessita la comunitat eclesial de la nostra terra, que cal protegir i de cap manera deixar morir. No cal dir que no convindria veur-hi cap insinuació d'opinions polítiques; d'això ja se'n cuiden els diaris. Penso que hi deu haver moltes famílies cristianes que encara no coneixen CATALUNYA CRIS-TIANA. Per això seria bo que hi hagués famílies que, a més d'estar-hi subscrietes, fessin arribar a compte seu una altra subscripció a una altra família, la qual potser, quan s'hi hauria familiaritzat, s'hi subscriuria pel seu compte. Les obres bones cal protegir-les amb el sacrifici que calgui.

T.P.P.

BANCA CATALANA

Pza. Major, 8

P.º de la Generalitat, 8 bis.

VIC

A VIC I COMARCA

VIATGES ALEMANY

Plaça Major, n.º 13, VIC - Telèfon 885 01 87

Un quart de segle curull de canvis de tota mena

Aleshores eren altres temps.

El predicador, il·lustre per antonomàsia, tan bon punt ocupava la càtedra de l'Esperit Sant, és a dir, pujava a la trona de la catedral, desembussava la gargamella i engegava el disc: "Aquesta insigne diòcesi de Vic que ha donat a l'Església tantes egrègies figures de sants i savis. Sants com el pare Claret i el beat Almató; savis com Balmes; poetes com Verdaguier; bisbes com Oliba, sant Bernat Calbó i Torras i Bages, glòries inclides de la seu ausetana, i bla, bla..."

Al cor, els canonges s'estarrufaven sota els hàbits capitulars. El bisbe, assegut en el tron, es mirava l'anell del dit tot assentint benèvol.

Les figures pintades per Sert eren a punt d'iniciar una ovació de gala al docte orador sagrat que, al cap de poc, ja havia fet agenollar el bocadaband auditori amb una Ave Maria.

Certament, era una altra època. Just fa vint-i-cinc anys. Com passa el temps!

Qui ho havia de dir que aquell noi que un 3 de setembre del 1907 naixia a la Llagostera de Baix, parròquia de Sta. Eugènia, municipi de Taradell —per aclariments, consulteu Pladevall—, un dia entraria a tocs d'orgue i núvols d'encens a la catedral de Vic com a bisbe, arrossegant una llarga cua vermella, precedit pel porrer amb perruca i una maça com el rei de bastos, i acompanyat d'un seguici de canonges i dalmàtiques.

Així ho diu la història. Aquell noi, Ramon Masnou, creixé. Estudià al seminari, anà a la Gregoriana a doctorar-se en teologia, fou ordenat sacerdot a Roma, i tornà a casa.

Ocupà càrrecs i feu molta feina. De professor a consiliari, de membre de juntes a escriptor i publicista, molta gent, joves i grans, es beneficià del seu ministeri sacerdotal.

Arribà el 23 de novembre del 1952 i fou consagrat bisbe com a auxiliar del pare Perelló i titular de Ceciri. —Sí, home, més enllà de la Panadella, a l'esquerra per l'A-3. (A tall de curiositat: ¿sabeu d'on són titulars els bisbes auxiliars de Barcelona? Ni més ni menys que de Sistrioniana, Casamediana i Mafara! "Cazi ná!", que diria un castís).

Les cròniques, més o menys rànies, de l'època qualifiquen l'esdeveniment amb tot una gama d'adjectius que farien les delícies d'un Menéndez y Pelayo: "Fausta elecció, plebiscito ferviente, tintineo incesante, gozosa jornada, efusión sentimental, atavio episcopal, alarde de grandeza litúrgica, besamanos ansiado, conspicua sensibilidad, religiosa atención..." i anar fent! Realment, un abellidor planter!

Passaren tres anys i morí el bisbe Perelló. Per aquelles calendes, un molt il·lustre professor titulava a quatre columnes: "¿Hemos convido con un Santo?" I el descrivia: "...porte exterior muy compuesto, cabeza ligeramente inclinada... espíritu de profundo recogimiento que le granjeó el calificativo de santo". Pare Perelló i Pou, de santa memòria.

Data important: 2 de setembre del 1955. El doctor Ramon Masnou i Boixeda és nomenat bisbe titular de la seu vigatana. Ara en celebrem les noces de plata.

Des d'aquella primera visita pastoral del bisbe Ramon durant setmanes per les garrotxes de la Segarra —on, a més d'arcs triomfals i recepcions, arplegà un costipat de mil dimonis— fins a la sobrietat de les actuals visites hi va un abisme. —"Escolta, mossèn Josep; és que no he tingut temps de preparar...". —"Res, home, rers, tranquil! Ara ens adaptem a tot!"

Els exemples vénen sols. Hem passat de la sotana al clergyman, del llatí litúrgic al català nostrat. Els canonges han desat els hàbits corals al bagul dels records. Els bisbes ja no llueixen el mantell vermell i s'han tallat la cua. Fins podrien vestir americana i pantalons de confecció comprats a can Jorba.

Tot amb tot, és de justícia esmentar l'activitat del bisbe Masnou en aquest quart de segle. Impossible relatar-ho tot, però sí que farem una enumeració del més notori, ni que sigui a tall de llista telefònica.

Vegem-ho: assistència al Vaticà II, visites a quatre papes, canonització de la mare Vedruna i beatificació del pare Coll, erecció de noves parròquies i temple, ordenació de preveres (més de 250), reformes en la Casa Sacerdotal, Casal de l'Església i Casa d'Espiritualitat, pelegrí fidel a Lourdes amb els diocesans, celebració d'aniversaris, centenaris, mil·lenaris i altres "aris" de figures i institucions diocesanes, restauracions i benediccions, campanyes d'exercicis, jornades sacerdotals, presència sovintejada a tots els pobles del bisbat, diòcesi missionera a Rwanda i Argentina, i un llarg etcètera de servei ministerial com a cap i pastor de l'Església que és a Vic.

Renuncio a esmentar la seva prolífica vocació d'escriptor, faceta a bastament coneguda. Sols una remarca: Ha estat el primer bisbe contemporani que ha escrit les pastorals en català. I això, ahir i avui, és ben significatiu.

I tot sense la perifràstica prosopopeia de temps passats.

Xavier Coll

Dr. Ramon Masnou: 25 anys de magisteri constant i fecund

Rahner diu que cal que els bisbes del nostre temps recuperin el caire preferentment magisterial que tenien els antics pares de l'Església, dels quals conservem tan copiosa i tan valuosa obra escrita.

Justament aquest és l'aspecte més característic i més lluminós del pontificat del doctor Ramon Masnou, el vint-i-cinquè aniversari del qualenguany celebrem.

Escriure li ve de lluny, al bisbe de Vic: des que, estudiant encara al Seminari, col·laborava assiduament a "Tota Pulchra" i a "El Missatger del Sagrat Cor de Jesús".

Ja sacerdot, no para mai d'escriure a "Hoja Dominical" i a "Acción", òrgan d'Acció Catòlica diocesana. Fins i tot escriu alguns llibres. El mateix continua fent després de ser ordenat com a bisbe auxiliar, l'any 1952.

Però ara ens cenyirem als seus vint-i-cinc anys de bisbe titular de la seu ausetana, és a dir, des del 1955 al 1980.

El 1957 publicà la seva primera pastoral "Tierra de Santos", molt elogiada i ben rebuda, després de la qual segueixen, entre altres, dos documents molt importants: "Promptuari de la Família Cristiana" (1959) i "Drets de l'infant i de l'adolescent" (1960).

Ben aviat, però, s'adona que no són gaires els fidels que llegeixen les cartes pastorals i altres documents publicats al Butlletí Oficial del Bisbat. Per això a partir del 1960 comença una secció a "Hoja Diocesana" titulada "Entrevistes amb el senyor bisbe", signades amb el pseudònim "Reporter". No revelarem pas cap secret si diem que és el mateix doctor Masnou qui pregunta i qui contesta sobre els temes més diversos de la vida humana i cristiana.

Aquestes "entrevistes" es fan encara més sovintejades quan l'any 1967 "Hoja Diocesana" es converteix en "Full Diocesà" i canvia de format i de fesomia.

L'any 1971 el doctor Masnou, sense deixar de publicar de tant en tant les seves "entrevistes", inaugura una nova secció al Full titulada "Cartes per al diàleg"; vénen a ser com una mena de petites cartes pastorals en un diàleg obert amb els seus diocesans. És el primer bisbe d'Espanya, que nosaltres sapiguem, que empra aquesta manera de comunicar-se amb els seus diocesans.

Des d'aleshores les ha anades escrivint gairebé cada setmana amb una constància admirable, de manera que a hores d'ara ja deuen ser prop de quatre-centes les publicades.

Els temes són els més variats i invertebrats: la missa, el servei militar, els vells, estudiants, joventut, gasolina, les mares de família, cinema i mai-nada, llengua i cultura catalana, any mundial de la dona, any mundial del nen, jubilats, agutzells, l'etern Rosari, el doctor Torras i Bages, la missió diocesana a Rwanda, temps i Cel, sant Pere Claver: negres i negres, joves i noies: "si avui sentíssiu la seva veu...", auto-eutanàsia espiritual...

A vegades les cartes formen sèries: als universitaris (13), la vocació (6), la classe de religió (8), la missa qüestionada pels joves (5), ensenyança (14), ètica sexual (14), política (13), qüestió social (13). Les quatre darreres han estat aplegades en un volum i publicades per Editorial Balmes.

Escriu sempre amb un estil senzill i planer, àdhuc casolà, exempt de tota retòrica i rebuscament, i amb una lògica total. Llegir un escrit del doctor Masnou és ficar-se en un carrer ben recte, sense possibles sortides ni desviacions intermè-

dies, fins que arriben al capdell de tot.

Cada carta, cada escrit, és un apat opulent i substancios, sovint sota aparences humils, de gra fort, però ben esmicolat en el túrmix d'una paraula sempre fluïda i ajustada.

Dirieu que escau al doctor Masnou allò que l'Escriptura diu de la saviesa: "La saviesa té un esperit intel·ligent, únic i variat, subtil, àgil, penetrant, clar, inofensiu, amant del bé, agut i sense traves, benefactor, humanitari, incommovible, tranquil, capaç de tot..." (Sa. 7,22-23).

A més de les cartes, el doctor Masnou ha escrit, aquests últims anys, pastorals extenses com, per exemple, "La il·lusió evangèlica" (1973), adreçada als sacerdots, "Mare del Bon Déu" (1973), "El problema de les vocacions" (1980) i molts altres documents.

Es tan important l'obra escrita del doctor Masnou, dispersa en diferents publicacions, que si s'aplegava en unes "obres completes" formaria molts volums de regular entitat. Indubtablement, llevat del doctor Torras i Bages, l'obra escrita del qual és excepcionalment valuosa i incomparable tant per la seva extensió com per la seva profunditat genial, cap altre bisbe de Vic en tota la història diocesana i ben pocs bisbes catalans de tots els temps no han escrit tantes i tan belles coses com ell. Just és consignar-ho.

I no parlem encara del seu oral esforça magisterial. Moltes de les seves homilies són petits tractats amb totes les característiques dels escrits abans esmentats. I són tan sovintejades les ocasions en què li ha calgut parlar!

En resum: el doctor Masnou té ben guanyat el títol de bisbe-mestre —i de gran mestre, certament— de l'Església del nostre temps.

Àngel Miralda

Calefacción Radiadores Roca

Soy de fundición y duro toda la vida

Festa de Santa Cecília, patrona dels músics

Josep Urdeix: "La música uneix més els participants a la litúrgia"

BARCELONA.— El dia 22 de novembre és la festa de Santa Cecília, patrona de la música. Segons una llegenda del segle VI, que ens ha arribat a nosaltres, Cecília es preparava per casar-se amb l'home que li havien destinat. En aquells moments ella té la valentia de confessar-se cristiana la qual cosa li portà com a conseqüència ésser condemnada a mort. Cecília canvià l'espòs mort per l'espòs celestial, Crist. És en aquest context de noces i música en què fou escollida per patrona de la música.

Ja des del bell començament del cristianisme, la música i el cant han estat un element important en els moments en què els cristians es reunien per pregar, en les seves celebracions litúrgiques. Com deia Sant Agustí: "aquell que canta prega dues vegades". El cant i la música, doncs, han estat estretament lligats a la litúrgia. Per això, en aquesta avinentesa de la festa de Santa Cecília hem mantingut una conversa amb Josep Urdeix, especialista en litúrgia, car n'és, al mateix temps professor a l'Institut de

Litúrgia, que depèn del Centre Pastoral litúrgia de Barcelona.

El Vaticà II ha dit clarament que l'obra de la redempció humana i de la perfecta glorificació de Déu, que Crist ha portat a terme pel seu misteri pasqual, és feta present pel sacrifici i els sacraments, entorn dels quals gira tota la vida litúrgica. I la litúrgia sabem que comprén la missa, els sacraments, l'ofici diví i la celebració dels misteris de Crist a través de l'any litúrgic.

—Quin paper té la música i el

cant en el context de les celebracions litúrgiques?

—Segons la meua manera de veure, tant la música com el cant tenen quatre funcions:

Constatem que algunes vegades la música es converteix en un element que té entitat pròpia en la litúrgia. Per exemple, el cant del Glòria, en començar la celebració de l'Eucaristia, es converteix en una lloança a Crist tot obrint la celebració.

Veiem que altres vegades la música és un element que ajuda que els fidels puguin prendre part activa en la celebració. El cant cohesiona més el grup que altres formes de paraula.

Trobem que la música i el cant tenen un paper d'embelliment de la celebració perquè agafa una tonalitat estètica que sense la música no tindria. La música fa que la celebració sigui més acabada, més penetrable als qui participen d'un acte litúrgic.

El cant en la litúrgia pot tenir un sentit funcional d'acompanyar uns ritus que quedarien secs. La música fa que aquests ritus tinguin coixí. Posem per cas el cant que acompanya el prevere a l'entrada de la celebració litúrgica. Aquest cant prepara l'esperit dels fidels a la participació a l'acte litúrgic. Tenim un altre exemple: els cants a l'ofertori. Si aquests no hi són no passa res, però si es canta hi ha un altre context a l'assemblea.

El Gregorià patrimoni perenne de l'Església

—Amb el Concili Vaticà II s'ha donat una participació més directa dels fidels a les celebracions litúrgiques. El cant gregorià ha desaparegut i han aparegut els cants en la llengua de cada poble...

—Amb la importància que s'ha donat a la participació dels fidels, juntament amb el fet que la litúrgia després del Concili es fa en la llengua pròpia, s'ha canviat el repertori dels cants en les celebracions litúrgiques. Els cants s'han adaptat en la llengua de cada país sense tenir present la tradició dels cants en la litúrgia: el gregorià i el cant polifònic. El fet d'urgir la participació de l'assemblea a la litúrgia ha portat que aquesta herència quedés en certa manera marginada.

A això s'ha d'afegir la creació d'un nou repertori. Aquest no surt fins que ha passat pel cedat d'una experimentació.

Jo diria que el què hem fet durant aquests 15 anys és fer experiments en els cants litúrgics.

Josep Urdeix, de l'Institut de Litúrgia. Ara convé garbellar-ho i veure què en queda de tots els cants que s'han fet per les celebracions litúrgiques.

Crec que el què hem aconseguit, malgrat tot, és que a les assemblees litúrgiques es canti molt més abans. No podem oblidar que anys enrera els fidels eren purs espectadors i oïdors del què cantava el cor. Avui l'assemblea és activa.

—Bé. Què penses que s'hauria de fer avui, ara i aquí, després de 15 anys de tots aquests experiments, en els cants de les celebracions litúrgiques?

—En aquest moment que ens podem permetre el luxe de fer un balanç, s'ha de tornar a recuperar tot el que sigui recuperable de l'herència musical que té la litúrgia. S'han de recuperar les peces de patrimoni comú que té l'Església. Així com el repertori polifònic —no cal pensar sols en Palestrina—, sinó que es podria crear una polifonia dels nostres dies, tenint en compte la importància del cor en la litúrgia. No cal que l'assemblea canti, car escoltar un cant va tant bé com cantar-lo.

—El cant gregorià —que fou tret de les celebracions litúrgiques quan es posà la llengua de cada país com a mitjà de comunicació amb el Senyor i dels fidels entre ells—, era un cant en llatí, propi de l'Església romana, afí al de la sinagoga, al de les antigues litúrgies cristianes occidentals i al folklore greco-romà dels primers segles de cristianisme. En aquest cant, que tots hem sentit durant molts anys en les celebracions litúrgiques, avui el jovent hi està interessat i alguns metges el fan servir per curar malalties psíquiques. Què en penses?

—Certament, hi ha jovent que disfruta escoltant gregorià. És una música que té uns valors —deixant de banda l'aspecte litúrgic— en sí mateixa. Això vol dir que aquest patrimoni de l'Església era ric i culturalment vàlid ahir i avui.

Josep Maria Pàmies

"Refermar el Sagrament amb la força del diàleg"

486 parelles de l'Encontre Matrimonial, reunides a Saragossa

SARAGOSSA.— L'ENCONTRE MATRIMONIAL ha celebrat el seu Primer Cap de Setmana Nacional a Saragossa, els dies 31 d'octubre, 1 i 2 de novembre, amb assistència de 486 parelles, 32 sacerdots, i 10 religioses, provinents de les comunitats d'arreu d'Espanya.

El lema de la trobada era "AMAR ES COMPROMETERSE", i es tocaren temes com "La confiança és la clau del diàleg.— La meta del diàleg és l'acceptar-se.— El nostre matrimoni és cridat a ésser una comunitat d'amor.— El pla de Déu en el nostre matrimoni etc..."

Els temes, foren presentats, per la parella PAUL i FRANCINE HESPEL, de Bèlgica, actuals coordinadors d'Europa, i pel sacerdot GUIDO HEYBRAUT, també de nacionalitat Belga i actualment dirigent mundial de L'ENCONTRE MATRIMONIAL.

L'Eucaristia del dissabte, dia 1 de novembre, fou presidida per l'Arquebisbe de Saragossa, monsenyor Elías Yanes, i el diumenge va cloure la trobada presidint l'Eucaristia, monsenyor Xavier Osés, bisbe d'Osca, el qual tingué pels assistents, unes paraules d'afecte i encoratjament, per tal que continuéssim en la tasca que ens havíem proposat, això és, refermar el nostre Sagrament amb la força del diàleg.

En una època en què la llei del divorci és una preocupació més que inquietant, era certament emocionant contemplar tantes parelles enamorades del seu Sagrament, compromeses en la seva opció de vida, disposades a lluitar per a millorar la seva relació.

Es comunicà, que el segon Cap de Setmana Nacional, es celebrarà, mitjançant Déu, el proper any, a Barcelona.

MOBLES GILI S.L.

Muntaner, 248
Telèfon 200 95 40

Barcelona 21

Decoració
Instal·lacions
Tapiseria
Estampats

SOLER

SISTEMAS DE SEGURIDAD

Rambla Catalunya, 10
Tel 302 26 46 - 302 29 99
Aldana, 3 242 24 03

ISERN
de Roda

INSTITUT CULTURAL FEMENI

Club ocupacional

Per a insuficients mentals a partir de 70 graus

Aprenentat d'un ofici: costura, ceràmica, etc.
Repàs de cultura general, lectura, escriptura, aritmètica
Expressió corporal: sessions de psicomotricitat
Dinàmica de grup - Psicodrama, etc.

A partir del 3 de Novembre
Informes a l'Institut Cultural Femeni

Muntaner 31, pral. i Gran Via 602-2.º - T. 254 74 71

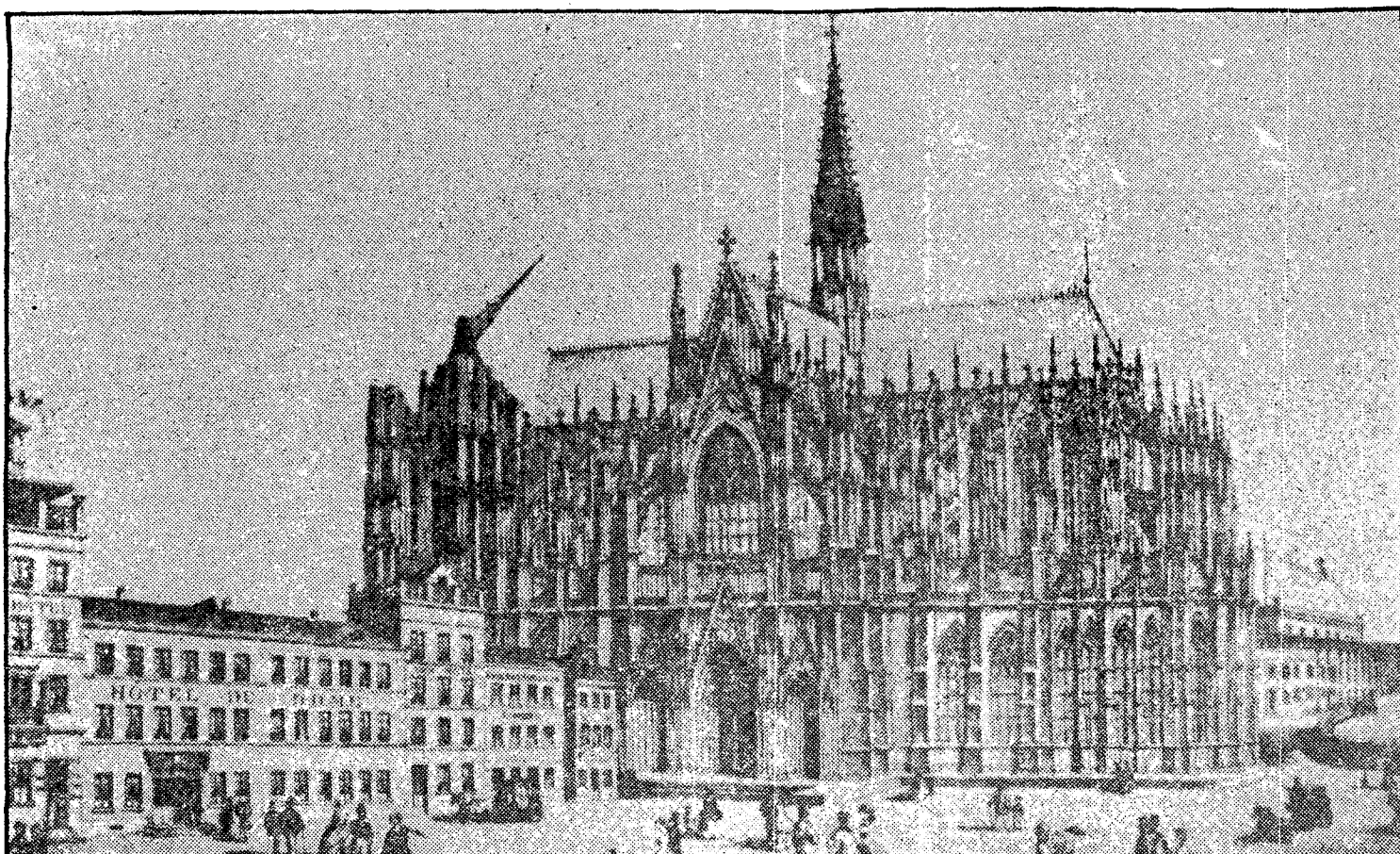
EXCURSIONS COSMOS

Desembre 1980

Caps de setmana	
6 al 8 - Roma,	
avió i hotel	20.000 Ptes.
20 i 21 - Sorpresa	
"Bones Festes"	3.500 Ptes.
26 al 28 - Vall	
d'Aran	5.000 Ptes.
Diumenges	
7 - Museu de	
Perelada	1.300 Ptes.
14 - Cambrils	
del Pirineu	1.200 Ptes.
21 - Sorpresa	
"Bones Festes"	1.500 Ptes.
MISSA DEL GALL a Poblet i Sopar dels Pastors a l'Espluga	
Dijous	
4 - Font de Goters	1.000 Ptes.
11 - Museu de	
Perelada	1.200 Ptes.
18 - Gran Festa	
de l'Edat d'Or ...	1.300 Ptes.
Dissabtes	
Andorra en un dia	600 ptes.

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19 - Pg. Valldaura, 266
Gran Via, 654 - Tel. 254 28 49

La construcció de la catedral de Colònia es va iniciar el 1248 i s'acabà el 15 d'octubre del 1880. Heus-ne aquí un gravat del segle XVIII.

El 15 d'octubre del 1880 fou un dia important per la ciutat alemanya de Colònia, considerable nucli cultural de l'estat federal de Renània-Westfàlia. Amb ocasió de celebrar l'acabament de la construcció de la catedral més excepcional del país, l'emperador Guillem I va

visitar personalment la seu episcopal per posar l'última pedra i un escrit com a testimoni polític. Aquest document fou només signat per personatges civils com l'emperador mateix, el cos diplomàtic i els alts càrrecs militars. En aquella època les relacions Església-

govern eren molt fredes, ja que l'arquebisbe de Colònia mateix no pogué assistir a la festa inaugural perquè era en el seu exili obligatori a Holanda. Prevalia una mena de guerra cultural. Els prussians de Guillem —protestants, en la major part— intervingueren en la regió renana, totalment catòlica, després de la conferència de Viena el 1814; els imposaren llurs idees culturals i tallaren ben considerablement les tradicions clericals de la comarca.

Les protestes de l'arquebisbe van ser refusades rotundament; endemés, el suspengueren del seu càrrec i el posaren a la presó i més endavant a l'exili durant uns deu anys llargs. La gent de Colònia, que sempre fou un suport per a la seva església, van rebre els mandataris de Berlín amb distanciament i fredor.

Celebraren "la seva catedral", mentre per als prussians aquesta casa de Déu representava un monument de grandesa imperial, símbol de l'avantguarda i fortaleza dels pobles germànics.

Avui les relacions són excel·lents

Avui, cent anys després, les coses han canviat. Clergues i govern en un ambient de col·laboració cordial preparen un programa solemne i exemplar. Durant tot l'any del centenari, Colònia està de festa.

Moltes misses assistides per dignataris de tot el món cristià, processons, exposicions artístiques, revetlles populars i una desfílada dels deu reliquiariis més bells del bisbat que seran portats per les àmplies avingudes de la "Roma del Rin", nom que també donen a Colònia per la seva gran quantitat d'esglésies. Protagonista és la famosa relíquia dels tres Reis Mags, una de les meravelles de l'art cristià. Punt culminant ha estat la visita de sa santedat, el papa Joan Pau II. El darrer esdeveniment de semblant magnitud —si bé sense la presència papal— tingué lloc a Colònia fa uns 32 anys; la ciutat encara patia les greus conseqüències de la guerra, en la qual —talment un miracle— la catedral no patí greus deterioracions. En un mar de runes i amb un esperit de tornar a començar de nou, commemoraren el setè

centenari dels treballs inicials del temple el 1248.

Més de sis segles de construcció

La catedral de Colònia està amplaçada damunt el "mont sagrat", on ja fa uns vint segles els romans obsequiaren Mercuri, el déu del comerç, amb un temple d'unes mides considerables.

Al començament de l'era cristiana els habitants de Colònia aixecaren la primera església, dedicada a Sant Pere. Més tard, en el segle IX, el sobirà Carlemany va ordenar a l'aleshores arquebisbe Hildebold la construcció d'una catedral semblant a Sant Pere de Roma, la consagració de la qual fou feta l'any 870.

Quan el 1164 l'emperador Barba-roig conquerí Milà, va apoderar-se també de les relíquies dels tres Reis Mags que allí es guardaven. El seu canceller, l'arquebisbe Reinhard von Dassel, les dugué amb gran pompa a la seva seu de Colònia. En poc temps la petita catedral de Hildebold es convertí en un important lloc de pelegrinatge i ben aviat els dignataris s'havien d'adonar que les enormes masses de fidels ja no hi cabien. Calia construir un temple més gran, digne de demostrar al món que Colònia és i serà ciutat dels tres Reis Mags. El 15 d'agost del 1248 el mandatari episcopal Conrad de Hochstaden i el rei Guillem d'Holanda col·locaren la pedra fonamental a una obra gòtica, que ningú no podia imaginar-se que trigaria més de sis segles en acabar-se.

En aquella època, París figurava com a centre espiritual d'Europa, imant per als famolencs de cultura i art. D'entre d'ells, el jove arquitecte col·lès Gérard de Ryle va posar-se a treballar en les construccions de catedrals com Amiens, Troyes, Chartres i la Sainte Chapelle.

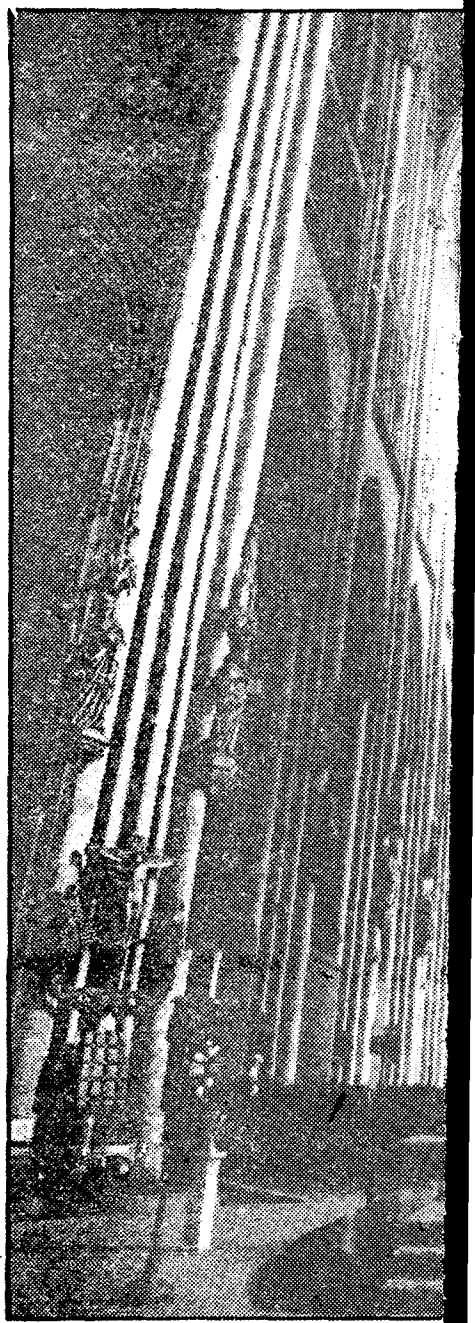
Retornant a la seva ciutat de neixement, l'arquebisbe i el capítol el contractaren per tal que fes servir la seva experiència que en l'edificació de la catedral de Colònia. En els apunts elaborats per ell, va influir-hi amb molta consideració el pla de Chartres.

D'aquesta manera alçà una catedral gòtica transparent en

El Papa la visità du

La catedral als cent anys

aca

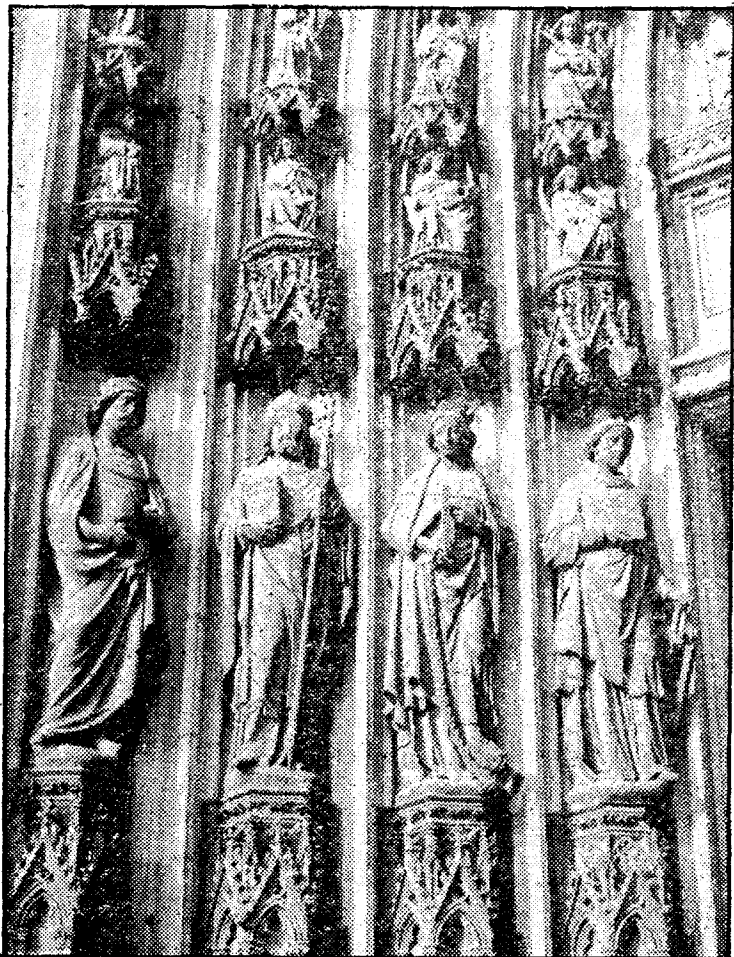
La nau central, de 43,35 m d'alçada

Els bombarders mundials no afe

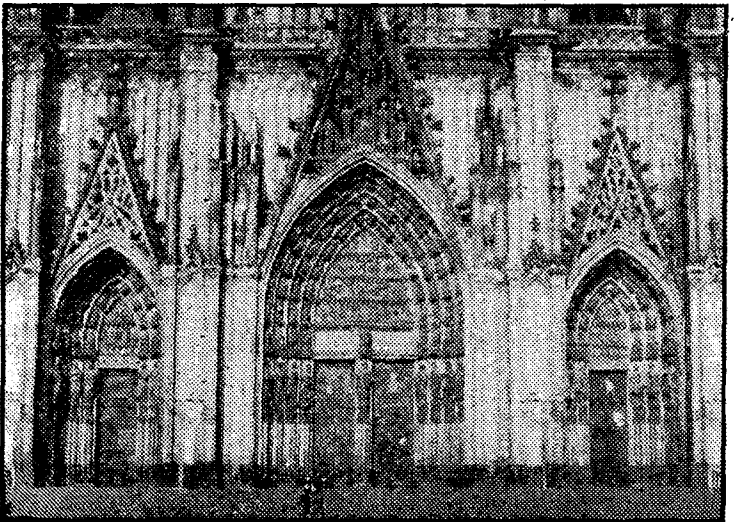
les seves formes, sensible en estètica i expressió artística, amb ornament de pintures murals d'una extraordinària bellesa, grandíssims finestrals amb vitralls creats amb una tal finesa que ofereixen una atmosfera de pau, in comptables columnes són suport dels enormes cors i capelles. El geni Gèrald va morir el 1279, justament després d'haver acabat les capelles dels cors laterals.

Passaren gairebé cinquanta anys fins que el tot just nomenat arquebisbe, Enric de Virneburg, va beneir el cor principal. Durant aquest període fou creada la part més gran de la decoració artística interior. El 1410 la torre sud rep la seva segona plataforma i amb ella una immensa grúa metàl·lica, que esdevingué l'emblema panoràmic de la ciutat durant més de quatre segles. Les primeres campanes, la que porta el nom de "Pretiosa" amb un pes admirable de 11,2 tones i la seva germana "Speciosa" de sis tones, s'instal·laren entre 1448 i 1449. Fins al moment

pres
anun
cals.
que
nou
entr
d'un
diar
cam
del
actu
tant
L'
zaci
mes
cont
de B
mies
band
fins
quar
Aug
segu
per
raci
L'o
E
ocu
ciut
aut
gles

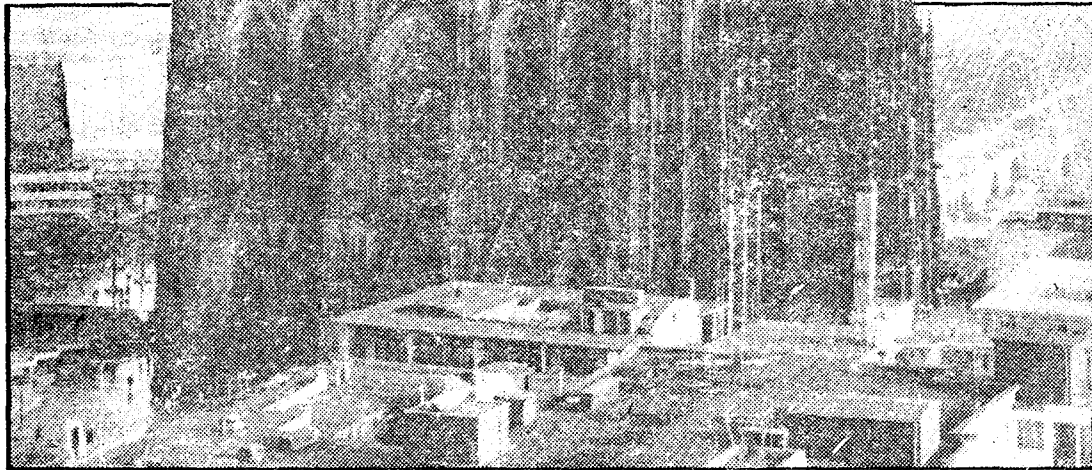
Escultures gòtiques que recorden catedrals com Amiens, Troyes Chartres

Porta principal de la catedral gòtica construïda per Gérard de Ryle

rant el seu viatge a Alemanya

al de Colònia anys del seu bament

Vista de la catedral de Colònia, la "Roma del Rin"

Mercès a les seves insistències, amb el suport de bisbes, ajuntament i comerciants, el 1821 la ciutat de la vora del riu Rin tornà a tenir tots els privilegis perduts. Animat per aquest èxit nasqué un interès, mai no conegut, en totes les classes socials per a continuar la construcció de la seva catedral.

Va destacar principalment Sulpiz Boisserée, fill d'un comerciant flamenc, que va preocupar-se intensament en la recuperació dels tresors religiosos desapareguts. Mentre durà l'ocupació francesa, Boisserée va comprar tot el que les seves finances li permetien. D'aquesta manea es convertí en el col·leccionista d'antiguitats més respectat de Colònia. En els seus viatges per diversos continents retrobà per atzar els plànols originals del mestre Gèrald, obtenint així la base per a la reconstrucció i acabament de la catedral.

Finalment, el 1840 el rei Frederic Guillem IV aprovà una ordre de prosseguir els treballs en el temple. D'altra banda es proclamà protector i promotor de l'"Associació central d'amics de la catedral". El 1842 es posà la pedra per a l'última etapa constructora. El 1861 morí Frederic, i el seu germà, l'emperador Guillem I, seguí els seus afanys. El fanatisme patriòtic fou en ell encara més gran i la catedral representà només un monument al seu propi poder. La seva importància religiosa fou ignorada del tot. El darrer i més conegut arquitecte, Ernest Frederic Zwirner, es dedicà de cor i ànima a la seva tasca. Primerament féu desaparèixer aquella "grua de l'esperança" i en 32 anys extraordinàriament feiners les dues torres creixeren fins a aconseguir la respectable alçada de 157 metres.

Els de Colònia, gent amb ambició

Al capdavant van aconseguir la "seva catedral" a desgrat de les malaurances que patiren i obstacles de diverses menes que van superar gràcies a una mentalitat ambiciosa i oberta, barreja de paciència, una ferma, autodisciplina, serenitat en situacions conflictives i un

humor saludable i cordial. Aquestes virtuts els van fer crear un testimoni gòtic d'una netedat sorprenent amb un neogòtic genial i representatiu per a l'eternitat. Sempre serà un lloc de meditació, actitud que ens convé cada dia més en la nostra humanitat tan des centrada.

Dieter Dorndorf

Xifres per als amants de els estadístiques

La catedral té 144 metres de llarg i una amplària de 86 metres. La nau central té una alçada de 43,35 m.; el punt més alt està als 157,38 m. i s'han de pujar 509 esglaons per a arribar a l'esplanada que permet de gaudir d'un panorama extraordinari.

11.000 torres i torretes adornen l'edifici, de les quals unes 1.500 fan més de tres metres.

El temple té un pes d'unes 160.000 tones. Això equival a 6.400 vagons de tren.

Un total de 129 empleats contractats treballen a la catedral. Entre ells hi ha 21 sacerdots, 58 picapedrers, escultors, paletes, manyans i artistes de tota mena. A més hi ha 16 guardes suïssos, 3 vicaris, 6 guardes nocturns, 12 atalaiadors, 7 persones que vigilen el tresor. Hi actuen 2 guies, un sastre i 3 dones de neteja, que tres cops cada any fan una neteja general.

Per a obrir i tancar els 42 portals, els guardes suïssos utilitzen només cinc claus.

Als subterranis de la catedral també hi ha molta vida. Des de fa 33 anys els arqueòlegs hi van cercant les restes romanes sepultades per la nova construcció. Fins avui s'han pogut demostrar 22 fases de diferents construccions.

El sou anual d'un picapedrer el 1417 consistia en 1.400 sous i 17 xais. Cent anys més tard el sou s'apujà a 20 florins en metàl·lic, allotjament de franc, un magatzem de llenya per a l'hivern, vint quartes de blat i 1.200 litres de vi.

Son més de tres milions els visitants que preguen cada any al temple de Colònia. Les cavalcades de Carnestoltes n'apleguen poc més d'un milió, el club de futbol Colònia s'accontenta amb 600.000 i l'Opera compta amb prou feines 300.000 espectadors.

Als environs de la "muntanya sagrada", la catedral és propietària de 280 hectàrees de terrenys agrícoles; a més, posseeix molts edificis i comerços al bell mig de la metròpoli renana.

gs de la segona guerra ectaren el monument

ent compleixen el seu deure enciant les misses dominicals. En les fases constructores van seguir es col·locaren campanes més; destaca la de Sant Pere, de 24 tones i 3,21 m. de diàmetre. Es encara avui la campana oscil·lant més gran del món i el seu batall només s'ha en les festes més importants de l'any religiós. l'any 1560 arriba la paralització total de l'obra. Problemes econòmics, les guerres amb els exèrcits de Carles I de Borgonya i terribles epidèmies arruïnen Colònia, d'una manera a l'altra. La misèria dura la meitat del segle XVIII, quan l'arquebisbe Clemens August de Wittelsbach aconsegueix d'assegurar els mitjans a dur endavant les restauracions de més urgència.

bastes, els militars francesos de grau venen grans quantitats de tresors clericals, conservats i protegits durant segles per l'episcopat, a uns preus escandalosament baixos. Objectes que no suposen uns guanys econòmics són destruïts sense contemplació com passa a les pintures murals de la catedral. La casa de Déu, símbol religiós d'un poble profundament religiós, es veu rebaixada a una establa de cavalls. El súmmum fou la fusió d'unes quantes campanes amb el fi de fabricar canons.

Vint-i-un anys va durar el jou francès fins que les tropes prussianes de Frederic Guillem IV van posar fi a la intervenció. El preu de la nova llibertat va consistir en la pèrdua total dels drets d'una capital episcopal sobirana. La seva seu fou traslladada a Aquisgran.

1842 - Continuen els treballs

Mes la lluita cultural del poble de Colònia no va cedir mai.

ocupació francesa

El 1794 l'exèrcit francès ocupa Renània-Westfàlia. La ciutat de Colònia viu en un estat de vandalisme. Les esglésies semblen sales de su-

El bisbe de Girona ens parla de la seva visita a Sudamèrica

Mns. Camprodon: "Si l'Evangeli no incideix en la nostra pobresa real mai no serà una Bona Notícia"

Durant el passat mes de setembre, el Bisbe de Girona va visitar els capellans diocesans que treballen a Sud-Amèrica. En tornar, li hem fer aquesta entrevista.

Itinerari que va seguir en el seu viatge a Amèrica

El recorregut va passar pels següents països. Argentina, Xile, Perú, Guatemala, Rep. Dominicana i Puerto Rico.

Quants kms. en total?

Aproximadament trenta-cinc mil.

Quins mitjans va utilitzar (avió, vaixell, cotxe, cavall i altres)

El trasllat d'un país a un altre sempre amb avió, inclús el viatge Lima-Cuzco (Perú) per anar a Abancay. En els desplaçaments a l'interior del país sempre en cotxe.

18 capellans a Sudamèrica

Quants capellans gironins hi ha actualment treballants a Sud-Amèrica i en quins països?

Entre Sud i Centre Amèrica hi temim 18 sacerdots gironins.

A la parròquia de San Bernardo, de 160.000 habitants, suburbi de Santiago de Xile, hi ha 4 mossens. Cadascun d'ells té un sector. A Isla de Maipo, de vint-i-cinc mil habitants, 2 mossens i una missionera.

A Perú, a la diòcesis de Cañete, as 140 km. de Lima, un. A Piura, un, professor de la Universitat.

Mn. Miquel Guitart, és rector de la parròquia de la Catedral d'Abancay d'on és bisbe Mn. Enric Pèlach, i té cura d'uns quaranta poblets d'arreu de la cordillera. A la mateixa diòcesis, hi tenim 2 mossens que tenen cura de la Parròquia de Carahusi de 2.500 habitants i trenta vuit poblets situats a altures de més de 3.000 metres on només s'hi pot arribar amb cavall. L'espectacle és imponent. En el dispensari d'Abancay hi treballa una missionera.

A Guatemala, un mossèn fa el seu apostolat a la Parròquia de Sto. Tomás la Unión, a 160 km. de la capital i atén a més, uns 30 comunitats entre "Aldeas i Caseríos". Tots ells indígenes.

A la Rep. Dominicana, hi ha un mossèn que té cura de la Parròquia de Villa Mella, de 100.000 habitants amb trenta-sis comunitats, suburbi de la capital Sto. Domingo, i un altre, a la parròquia de Sta. Ana de Gualay, també suburbi de la capital. Potser no han de recórrer les distàncies del Perú, per exemple, però el nombre de comunitats i la pobresa no desdiu pas dels altres llocs.

A Sant Jon de Puerto Rico, un mossèn atén la parròquia de

Fátima, de la capital.

He parlat també amb alguns religiosos i religioses de la diòcesi que es troben en aquests llocs. A alguns he visitat personalment, altres he parlat per telèfon degut a les distàncies.

Dificultats de tot ordre

Quins són els seus problemes dificultats de tot ordre?

Només puc parlar del que he vist i per tant la meua visió és limitada. En diré tres: 1) Manca de sacerdots: tot i que els laics i religioses assumeixen molts ministeris de la comunitat, diaques, catequistes, animadors... hom té la impressió que es podria donar més impuls a l'evangelització si es comptés amb un nombre major de preveres. 2) Manca de mitjans econòmics. L'Església es manté de les aportacions dels fidels i de donatius d'organitzacions estrangeres. Cert que els nostres capellans estan habituats a viure austerament però si comptessin amb mitjans podrien promoure i millorar institucions, menjadors infantils, centres sanitaris, escoles, que ajudarien a superar situacions veritablement infrahumanes. 3) Les distàncies que alguns sacerdots han de recórrer i per mala camins. Per exemple, els nostres capellans de Curahuasi (Perú) a més de la

parròquia mare, han d'atendre 38 annexes a vint-i-tres dels quals només s'hi pot arribar a cavall d'un animal i fent 6, 8 i 15 hs. de camí.

Tenen problemes amb les autoritats civils o militars? En quin països?

No he vist que en l'actualitat tinguessin problemes personals d'aquest ordre, tot i que els nostres capellans actuen amb llibertat evangèlica. Les diferències socials hi són molt accentuades; en algun lloc són un veritable atemptat contra la justícia i un escàndol provocador. Quasi tots els nostres capellans estan en llocs realment pobres o més que pobres. La problemàtica político-social d'aquests països és greu i l'Església no en viu pas al marge ben al contrari. En algun país hom té la impressió que està vivint sobre un terreny volcànic que pot esclatar a qualsevol moment.

En algunes comunitats s'opren la sintonia que viuen amb els profetes de l'A.T. Els comenten amb gran facilitat i naturalitat. No hi ha dubte que els profetes se'ls tornen contemporanis en la persona de molts homes que estan empresonats o perseguits perquè denuncien situacions injustes.

Què li han demanat per damunt de tot?

M'han demanat més comunicació amb Girona. Ells es troben bé allà i hi treballen de gust, però se senten enviats per la diòcesi i quan troben aquest recolzament s'encoratgen més. Començant pels respectius bisbes que demanen més sacerdots. Els faria bé rebre revistes, llibres per les seves biblioteques o del Seminari, medicines etc.

Què els va oferir?

Vaig procurar ser realista, perquè en veure aquell panorama, hom ha de frenar el propi impuls per a no prometre el que no es pot donar i no decebre la gent.

Els vaig assegurar una major comunicació i per això estem treballant ja en una reestructuració de la Delegació Diocesana de Missions. Les peticions concretes s'han de respondre a partir d'un programa ben pensat. Per exemple, i d'això vaig parlar-ne amb tots ells abans de comprometre'ns a acceptar nous camps de treball, hem de buscar la forma de relleu perquè aquells mossens que fa anys que són allà, puguin tornar si ho desitgen. Que no es trobin que volent reintegrar-se a la diòcesi, no puguin fer-ho perquè els dol deixar unes comunitats que poden quedar sense l'atenció pastoral. Penssem que alguns d'ells anaren a Amèrica per 5 o 10 anys amb la intenció de tornar acabat el plaç, però ha vingut la devallada de les vocacions, les secularitzacions i la teoria, que en un temps es va escampar, de què l'Església d'Amèrica Llatina havia de resoldre els seus problemes per ella mateixa. Tot plegat ha fet que les vocacions per anar a Amèrica quedessin quasi estroncades.

Què hauríem de fer per ells els gironins?

En primer lloc sentir la corresponsabilitat amb els nostres sacerdots i religiosos que treballen allà. Sé que les comunitats religioses, sobretot les contemplatives, de la diòcesi amb ocasió d'aquest viatge s'ho han pres molt seriosament amb la pregària i el sacrifici. Per la seva part, les comunitats de Carmelites descalces d'Abancay i Cañete també estan amb nosaltres. De l'interès i de la corresponsabilitat n'han de sorgir naturalment vocacions.

Altres mitjans més a l'abast de tothom i immediat: subscripció a revistes, correspondència, llibres, material sanitari. Convé fer-ho amb un mínim d'ordre per assegurar una bona distribució i la perseverància. Per això recomano que aquelles persones, a part dels familiars respectius, que tenen comunicació habitual amb algun missioner o missionera, ho vulguin comunicar a la Delegació Diocesana, a fi que, mantenint l'autonomia, es pugui fer un treball de conjunt més eficient.

Com veuen Girona i Catalunya des d'allí?

Segueixen amb interès el procés autònom d'aquí, i tota la situació político-social. Ens veuen molt presos per el consumisme i un activisme exagerat. L'Església la troben més calçada que anys enrera, però mancada de la il·lusió, la vitalitat i l'esperança que tenen allà. Parlo sempre del que he vist, que han estat sectors molt pobres, potser precisament per això l'església té una força, una vida.

Pensen en tornar aviat i quedar-se aquí definitivament? per què?

Alguns d'ells penso que s'hi quedaran fins que els fallin les forces. Hi han anat portats per una especial vocació de servei a l'Església en aquells països. Altres hi són motivats per la crida de l'Església a cooperar temporalment i, aquests, hem de possibilitar-los el retorn quan finixi el temps assenyalat. Es una qüestió que hem de plantejar-nos sobretot els capellans.

Què més li agradaria explicar del viatge?

Només afegiria una impressió que m'ha fet pensar i m'ha dominat tot el viatge. I és que, si l'Evangeli no incideix en la nostra pobresa real no serà mai Bona Notícia, serà un afegit a la vida que portarem a remolc i mirarem de retallar-ne tot el compromís que poguem. Perquè l'Evangeli sigui viscut amb la joia i l'esperança amb què l'hem vist en molts llocs d'Amèrica Llatina, s'ha d'experimentar la pobresa radical del nostre ser. Pot ser que la crisi que estem vivint ens ajudi a descobrir-ho. Tant de bó, seria una gràcia de Déu.

Doncs, moltes gràcies, senyor Bisbe, per les seves declaracions i esperem que el seu viatge a l'Amèrica del Sud sigui ben fruitós per a tots, els d'ací i els d'allà.

M. Caballé

HA ESCOLTAT MAI UN LLIBRE?

Sí, escoltar un llibre. Ja ho ha llegit bé. Aquest Nadal li proposem la manera de poder tenir a casa els poemes i les cançons més adients a les festes que ja s'apropen. Tot dintre, del NADAL: POEMES I CANÇONS: Aquest Nadal llegeixi'l mentre l'escolta.

Un llibre il·lustrat per Mercè Llimona, acompanyat d'una "cassette" en els que s'hi recullen les cançons i poemes més tradicionals del Nadal a la nostra terra.

POEMES

Poema de Nadal. Segarra • Nadal Papasseit • Anem a Betlem. Verdaguier

CANÇONS

El desembre congelat. Popular • En Pasqual • Fum-Fum-Fum • El rebadà • El noi de la mare • El cant dels ocells • Les dotze van tocant

(En català i castellà)

COL·LECCIO MIRAR, LLEGIR I ESCOLTAR

PER A BEURE AIGUA
SENSE CLOR

demaneu sempre

VITAL DE FOURNIER

Ha estat notícia

Catalunya

Garantia de 92.000 llocs de treball a Catalunya

El fons d'ocupació contra l'atur a Catalunya, segons un document presentat per la Conselleria de Treball de la Generalitat, es fonamenta en una acumulació de 15.275 milions de pessetes, la qual cosa permetrà de crear 53.125 llocs de treball i la conservació d'altres 38.830, encara que aquesta dotació només correspon al vuitanta per cent del volum inicialment previst.

Aquest fons s'aconseguirà per mitjà d'aportacions d'empresaris i treballadors, acords amb les Caixes d'Estalvi i d'altres entitats financeres, aportacions de professionals liberals, dels pressupostos de la Generalitat i transferències de l'Administració Central.

Intent d'assalt a una caserna de Berga

Dos suposats membres de l'organització terrorista ETA, que podrien estar implicats en l'assalt a una caserna de Berga (Berguedà), foren detinguts per la Guàrdia Civil a les rodalies de Súrria i traslladats a la comandància de Manresa.

Segons una nota facilitada per la Capitania General de la 4ª Regió Militar, a Barcelona, als dos detinguts s'els va trobar armament divers, entre ell un fusell Cetme que aconseguiren prendre a un dels soldats de la caserna de Berga, pertanyent, a Caçadors de Muntanya.

Poques declaracions de renda a Barcelona

"Crida l'atenció el fet de la gran diferència que hi ha entre les declaracions de renda presentades a Barcelona respecte a Madrid", ha remarcat aquest matí el ministre d'Hisenda, Jaime García Añoveros, al referir-se a les 904.732 declaracions de l'Impost sobre la Renda de les persones físiques que foren presentades a Madrid en el transcurs de l'any 1979 i a les 770.314 a Barcelona.

Aquesta apreciació fou feta pel ministre en el curs d'una conferència de premsa en la qual presentà als mitjans informatius les dades estadístiques provisionals dels resultats de l'impost sobre la Renda, durant el primer any de la seva vigència.

Menjar a Barcelona resulta molt car

Barcelona té l'àmbit provincial on el cost de l'alimentació és més elevat de tot l'Estat. Així es dedueix d'una enquesta realitzada per una empresa especialitzada, de la qual ha infor-

mat l'agència Efe. Biscaia i Madrid són les províncies que segueixen Barcelona en el "ranking" del cost alimentari. La que resulta més barata és la de Lugo.

Segons l'enquesta, encarregada per representants del sector de l'alimentació, una família mitjana ha de despendre cada mes, 53.860 pessetes per a aliments si viu a Barcelona.

Espanya

La nacionalitat autonòmica, reconeguda junt amb l'espanyola

En el Registre Civil, a més de la nacionalitat espanyola, s'hi podrà incloure la nacionalitat autonòmica (basca, catalana, gallega, etc.) de tots aquells que ho demanin, segons una carta de la direcció general de Registres i del Notariat, del Ministeri de Justícia, amb data del 6 de novembre, signada pel director general, Francisco Javier Díez Lamama.

Aquesta carta ha estat tramesa als jutges i consols encarregats dels Registres Civils, i fou publicada oficialment el dia 12 de novembre.

Fins aleshores, només el País Basc i Catalunya tenen estatut d'autonomia aprovat, i el 21 de desembre es sotmetrà a referèndum l'Estatut de Galícia, a més del cas del règim foral de Navarra.

Nou codi de justícia militar

El ministre de Defensa va anunciar que s'està elaborant un nou Codi de Justícia Militar, en el transcurs de la presa de possessió del nou president del Consell Suprem de Justícia Militar.

Després del jurament del seu càrrec del tinent general Alvarez Rodríguez, el ministre de Defensa va referir-se a l'Estat de Dret "... que otorga un important paper a la Justícia", tot remarquant que "... l'absoluta independència dels jutges els hi confereix una especial responsabilitat i protagonisme en la missió de garantir l'imperi de la Llei".

Signat l'acord entre el govern i les caixes d'estalvi per al finançament de l'habitatge

A la seu de la Vicepresidència Econòmica s'ha signat el conveni entre els ministeris d'Obreres Públiques i Urbanisme, Economia i Comerç i Confederació Nacional de Caixes d'Estalvi sobre el finançament del Pla d'Habitatges protegits.

En l'esmentat conveni es re-

marca els termes de col·laboració de les caixes al finançament del programa d'habitatges, aprovat pel Consell de Ministres en la seva darrera reunió i presentat el propi dissabte per l'equip econòmic.

Com hom recordarà, el pla preveu la construcció de 571.000 habitatges en els tres propers anys, amb una inversió total de 1,2 bilions de pessetes i donarà feina a 250.000 obrers.

Món

L'Otan es pren seriosament el terrorisme

L'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord ha començat a prendre's seriosament el terrorisme. El darrer número de la revista oficial "Revista de l'Otan" publica un llarg i seriós article en el qual s'hi diu: "El terrorisme ja no és un fenomen purament nacional, susceptible d'ésser destruït a nivell nacional, sinó una ofensiva internacional, una guerra oberta i declarada contra la mateixa civilització que només es podrà dominar per mitjà d'una aliança internacional de les potències civilitzades".

Sota el suggestiu títol "Els set pecats capitals del terrorisme", l'escriptor britànic Paul Johnson, demostra el perquè un terrorista no pot ésser mai un idealista, sinó un enemic de la civilització de la llibertat.

Foot nou capdavanter del laborisme britànic

Michael Foot, de seixanta-set anys d'edat i del sector de centre-esquerra del Partit Laborista, fou elegit nou capdavanter del laborisme, pels diputats del partit a la Cambra dels Comuns. Foot ha enderrocat el candidat de la dreta laborista, Denis Healey, per 139 vots contra 129. Foot és escriptor i periodista i fou ministre del Treball des de 1974. Continua essent ministre als diferents governs laboristes fins l'any passat, en que guanyaren les eleccions els conservadors.

Esclata a Thailandia una fabrica d'armament

Bangkok. (Resum d'EFE).— Les autoritats militars de Thailandia han informat que l'esclat ocorregut a una fabrica d'armament que va produir la mort de 37 persones, aproximadament, i va ferir a més de 300, fou degut a un accident i no pas a un acte de sabotatge, com hom sospitava en principi.

Segons el comunicat militar llegit per ràdio a Bangkok, un total de 84 edificis situats al voltant de la fabrica resultaren destruïts del tot.

Punt de vista

Una obra cabdal

El darrer volum de la Gran Enciclopèdia Catalana ja ha arribat a un gran nombre de subscriptors. Aquest fet, com a culminació d'una història llarga i no gens fàcil i com a realització d'una obra cabdal, ultrapassa l'àmbit estrictament cultural i és una fita col·lectiva de primera categoria.

La GEC—quinze volums i dotze anys de treballs— és una obra que honora tots els que l'han feta possible i, a la vegada, honora tot un poble. En 1968, quan començà a publicar-se, fou un acte—un més— de resistència: resistència davant un mitjà hostil i afirmació de la voluntat de supervivència comunitària. En 1980, quan ha restat enllestida, gràcies a la persistència d'aquesta afirmació, aquella resistència ha reeixit i, durant tot el llarg procés, l'Enciclopèdia ha estat companyia en el camí dur, esperança de temps millors i realització pràctica de possibilitats.

Tot això ha estat realitzat en un terreny d'aplicacions immediates, ja que la Gran Enciclopèdia no és aquella gran obra que ens pot fer sentir cofois però resta deslligada de la nostra existència quotidiana, sinó una realització d'avui i per avui, d'ús immediat, d'aplicació general. Obra de base erudita, però per a tothom; feta per savis a l'abast de tot el poble; aplec d'aportacions diferents i complementàries, que la fan insubstituïble.

L'Enciclopèdia, doncs, és magatzem, eina, afirmació i, fins i tot, mirall. El saber català i el mundial s'hi troben i s'hi articulen i, ordenadament enmagatzemats, ens forneixen un estri de treball que no havíem tingut mai amb la mateixa perfecció i amb la mateixa ambició. Com a conseqüència d'aquesta realització pràctica, esdevé una afirmació de la realitat catalana en

tota l'extensió i, en aquesta afirmació, els Països Catalans s'hi retroben, ja que el magatzem esdevé definició, l'eina, realització i l'afirmació, militància activa de recuperació nacional.

Comptat i debatut, si tot això és realitat, ho és perquè els que la idearen obraren amb una sensibilitat ben sintonitzada amb les necessitats col·lectives i perquè els que l'han realitzada han obrat amb consciència d'aquelles necessitats. I perquè el poble l'ha acceptada i l'ha feta seva.

Obra de tots i per a tots, assenyala un abans i un després perfectament destriables que, a la vegada, assenyalen el pas de l'oprobri a la dignitat, de la fosca a la llum, de la dictadura a la democràcia.

Josep Faulí

SONRÍO, LUEGO EXISTO

por OLI

De "La Vanguardia"

Marqués de Campo Real

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY
MORA LA NOVA "RIBERA D'EBRE" TARRAGONA

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto.
Parvulario, EGB y BUP
Homologado (exámenes
mismo colegio)

Media pensión, externado,
internado y acompañamiento
autocar

Zona alta ciudad,
muy saluacble

C. Teodoro Rovira, nº 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo)
Telèfons 247.01.10

CATEQUESIS TEIDE

LIBROS PENSADOS SEGÚN LOS PLANTEAMIENTOS MAS MODERNOS. POR SU CONTENIDO INFORMAN, POR SU ESTILO FORMAN.

Catequesis de la 1.ª Comunió - Diapositivas.
Somos Hijos de Dios (7-8 años)
Jesucristo nuestro Maestro (8-9 años)
Dios nuestro Salvador (10-11 años)
Jesucristo en la Iglesia (12 años)
En el camino de Jesucristo (13 años)
La Iglesia de Jesucristo (14 años)
El mensaje de los Evangelios (15-16 años)
"Hay guía didáctica para cada obra."

PALESTINA - Los viajes de Jesús. Mapa mural.

SOLICITE CATÁLOGO

EDITORIAL TEIDE, S.A.

Viladomat 291. Barcelona 29 - Tel. 250 45 07

Joan Pau II en el cementiri de Roma

La nostra esperança va més enllà de la mort

Volguts germans i germanes:
Estic content en trobar-me avui entre vosaltres per celebrar junts la solemnitat de Tots-sants, una de les més grans de l'any litúrgic, tanmateix una de les més característiques i més entranyables per el poble cristià. També em plau molt concelebrar aquesta Santa Missa amb un nodrit nombre de rectors de la ciutat, que en la comunió de l'altar representen no solament als seus benemèrits germans, sinó també a totes les comunitats parroquials de Roma, sempre presents en el meu cor i en les meves preocupacions pastorals de Bisbe de la Urbs.

"Tots-Sants", la festa d'una gran família

La festa d'avui recorda i proposa a la meditació comuna alguns components fonamentals de la nostra fe cristiana. En el centre de la litúrgia hi ha per damunt de tot els grans temes de la comunió dels sants, del destí universal de la salvació, de la font de tota santedat que és el mateix Déu, de l'esperança certa en la futura i indestructible unió amb el Senyor, de la

En la tarda del dia 1 de novembre, vigília dels Difunts, el Papa es traslladà al cementiri de Roma, i en mig d'una gran gentada celebrà l'Eucaristia, pronunciant la següent homilia:

relació existent entre salvació i sofriment, i d'una benaventurança que ja des d'ara caracteritza a aquells que es troben en les condicions descrites per Jesús en l'Evangeli segons Mateu. Però la clau de tota aquesta rica temàtica és l'alegria, com hem resat en l'antífona d'entrada: "Guadim-nos tots en el Senyor en celebrar aquest dia de festa en honor de tots els Sants"; i es tracta d'un goig genuí, limpid, corroborant, com la de qui es troba en una gran família on coneix que en fonsa les seves pròpies arrels i de la que n'obté la limfa de la pròpia vitalitat i de la pròpia identitat espiritual.

Estem immersos entre una multitud de sants

La primera lectura bíblica, presa del llibre de l'Apocalipsi de Joan, ens transporta en uns termes molt opulents d'imaginació, en mig de la cort celestial, "dempeus davant el sol i davant l'Anyell" en un context

vessant i d'amplis horitzons. Aquí trobem "una gran multitud que ningú no hauria pogut comptar, de tota nacionalitat, pobles i llengües" (Ap 7,9). I aquest ja és un fet consolador, que dona alè a la nostra ànima, ja que s'ens assegura que som molts per celebrar la festa. Quan un dia, un va preguntar a Jesús: "Senyor, ¿són pocs els qui es salven?", Ell no va respondre directament; amb tot, recordant la necessitat d'"entrar per la porta estreta", continuà: "Vindran d'Orient i d'Occident, del Septentrió i del Migdia, i s'asseuran a la taula del regne de Déu" (Lc. 13,22).

Ells ens rodejen, ens animen i ens assisteixen

Doncs bé, avui nosaltres estem immersos amb l'esperit entre aquesta multitud sens nombre de sants, de salvats, els quals, a partir del "just Abel" (Mt 23, 35), fins el que potser en aquest moment s'està morint

en algun indret del món, ens envolten, ens animen, i tots junts entonen un poderós himne de glòria a Aquell a qui els salmistes anomenen amb raó "el Déu de la meua salvació" (Sal 25, 5) i "el Déu de la meua alegria i del meu goig".

No és fàcil ser pobres, mansuets, purs i humils

Per la seva banda, l'Evangeli que acaba de ser llegit ens recorda un aspecte essencial de la nostra identitat cristiana i del constitutiu de la santedat. Les benaurances pronunciades amb tanta solmenitat per Jesús, estan, per un costat, en antítesi amb alguns valors que, en canvi, el món té en gran preu, i per l'altre, en la perspectiva d'un destí futur i definitiu, on les situacions són capgirades. Es mantenen o cauen totes alhora; no se'n pot agafar una sola d'elles, amb menyscapte de les altres. tots els sants han estat sempre i són actualment, si bé amb mida diferent, pobres d'esperit, mansuets, afligits, famolencs i assedegats de justícia, plens de misericòrdia, nets de cor, jornalers de pau, perseguits per mor de l'Evangeli. I així hem de ser també nosaltres. A més, basant-nos en aquesta pàgina evangèlica, és evident que la benaventurança cristiana, com sinònim de santedat, no està separada d'un cert sofriment o al menys dificultat: no resulta fàcil ser, o desitjar ser-ho, pobres, mansuets, purs; ningú voldria ser perseguit, ni que fos per causa de la justícia.

El regne dels cels és pels anticonformistes

Però el Regne dels cels és pels anticonformistes (cf. Rom 12, 2) i també per a nosaltres valen les paraules de Sant Pere: "Benaurats vosaltres si en nom de Crist sou ultratjats, doncs l'esperit de Déu, reposa damunt vostre. Que ningú pateixi per homicida o lladre, per malfactor, o per manella; més si per cristia sofreix no se n'avegonyeixi, ans glorifiqui a Déu en aquest nom" (1 Pe 4, 14-16). En efecte, la nostra perspectiva no és a curt plaç, no té fi. Estan escrites per a nosaltres les paraules il·luminadores de l'Apòstol Pau: "Per la momentània i lleugera tribulació ens prepara un pes etern de glòria incalculable, i no posem el nostre esguard en les coses visibles, sinó en les invisibles; doncs les que es veuen són tem-

porals i aquelles que no es veuen, eternes" (2 Cor 4, 17-18).

Hi ha una diferència entre el que som nosaltres i el que ja són els nostres difunts

Estimats germans i germanes: El cementiri on estem reunits ens invita a meditar també sobre la nostra sort futura, mentre cada un pensa amb els propis éssers volguts que ja ens han precedit en el signe de la fe i dormen el son de la pau. La segona lectura bíblica de la Missa, presa de la primera Llettra de Sant Joan Apòstol, s'expressava així: "Ara som fills de Déu, si bé no s'ha manifestat encara el que hem de ser" (3,2). Hi ha, doncs, una diferència entre el que ja som i el que després serem, és dir, en cert sentit, entre el que som nosaltres i el que ja són els nostres difunts. Entre aquests dos pols es col·loca la nostra espera i la nostra esperança, que va més enllà de la mort, ja que la considera només com un pas per trobar definitivament al Senyor i per ser "semblants a Ell, doncs el veurem tal com és" (ib). Avui també estem convidats a viure una comunió particular amb els nostres difunts, en la vigília de la commemoració litúrgica que es dedica a ells en la festa de demà. Així, en la fe i en l'oració restablím els vincles familiars amb ells, que ens miren ens segueixen i ens assisteixen.

No perdem de vista la meta final

Ells, esperant la resurrecció, ja veuen al Senyor "tal com és" i per això ens animen a continuar el camí, més encara, la peregrinació que encara ens resta en aquesta terra. Efectivament "no tenim aquí ciutat permanent, ans cerquem la futura" (Act 13, 14). És important que no ens cansem, i per damunt de tot que no perdem de vista la meta final. El pensament adreçat als nostres difunts ens ajuda per això, doncs ells estan allà mateix on estarem nosaltres. Més encara, existeix un terreny comú entre nosaltres i ells que ens els fa més propers, i és la mateixa inserció en el misteri trinitari del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, que es basa en el mateix baptisme: aquí ens donem la mà, ja que en aquest àmbit no existeix la mort, sinó només un corrent únic de vida que no acaba.

D'aquesta fe es deriva la nostra alegria i la nostra força. Que el Senyor ens la conservi sempre intacta i fecunda. I amb la seva gràcia ens protegeixi i ens sostingui sempre. ¡Així sigui!

Crònica de Roma

La llibertat, dret fonamental de l'home

Roma (Del nostre corresponsal).— Fa uns mesos que el papa Joan Pau II anuncià que la llibertat fóra el tema per a la catorzena diada mundial de la pau, que se celebrà el primer de gener. Poc després, en anunciar el tema de la diada mundial de les comunicacions socials, va dir que aquestes comunicacions han d'estar al servei de la llibertat de l'home. Semblantment pel que fa a d'altres esdeveniments que s'han de celebrar l'any vinent, fins al punt que hom espera que aquest sigui el "leit motiv" de la predicació del papa l'any que ve. Però, quin sentit li dona? Com entén el Papa aquesta paraula?

Ja es va saber. Ho resumiré. La llibertat és un dels pilars que aguanten l'edifici de la pau. Els altres són la justícia, la veritat i l'amor. En fixar-se en aquest tema, el Papa dona nova vida a una de les línies mestres de la seva encíclica "Redemptor hominis" i subratlla una profunda i universal aspiració de l'home contemporani. De fet, la llibertat és una característica distintiva de tot ésser humà, home o dona, tant si es considera com a individu com si es fa com a membre de la societat. La llibertat és un dret fonamental i propi de la persona humana, perquè mitjançant la llibertat la persona és subjecte de drets i deures.

El valor de la llibertat s'ha de trobar en tots els sectors de l'activitat humana. En primer lloc,

quan es tracta de la plaça que cada individu té en la societat i en les relacions entre les societats

Cap dels béns associats a la pau no podrà ser realitzat sense un respecte absolut a la llibertat (ben entesa). Això és, a la llibertat responsable, la que en l'home és "signe altíssim de la imatge divina". La que, mitjançant la seva conquesta quotidiana, permet d'"actuar espontàniament mogut i induït per les conviccions personals i no per impulsos cecs o per coacció externa", per a realitzar el destí de l'home en les seves relacions amb Déu i el proïsme, així com amb si mateix. Tal com deia el concili, "l'home es realitza en la llibertat".

Tota amenaça a la llibertat és una amenaça a la pau. Violar la llibertat de l'home o dels pobles és crear intolerància, opressions estructurals o, de fet, dictadures visibles o ocultes.

Així doncs, amb aquest tema Joan Pau II vol invitar a tots els homes a reflexinar i aprofundir-hi, a reivindicar la llibertat, promoure-la i defensar-la. El Papa pensa que no hi pot haver pau verdadera sense homes i pobles lliures i responsables. I —el lector dirà si m'equivoco o no— els mesos vinents aquests conceptes sovintejaran en la paraula del Papa amb la finalitat que l'home sigui cada vegada més plenament lliure.

Enric Planas

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

NOVEDAD: CON UNA DE NUESTRAS CHIMENEAS, PUEDE CALENTAR TODA LA VIVIENDA

CHIMENEAS

PiO

cálidamente decorativas

EXPOSICION Y VENTA
Loreto, 36 (esquina Avenida Sarrià) Tel. 259 04 16 - BARCELONA 29
Carretera Barcelona n.º 32 - GERONA
FABRICA EXPOSICION Y VENTA
Carretera Barcelona-Puigcerdà, km 53.800. Tel. 882 01 62
HOSTALET DE BALENYA
ABIERTO SABADOS TARDE Y DOMINGOS MAÑANA

Sol·licitud enviant cal·ligrafia i comprovant
Nombre i apellidos
Calle n.º
Población
Código Postal

El Vaticà dia a dia

Una pel·lícula sobre el Papa, prohibida a Itàlia

La pel·lícula "Il Pap'occhio", que presenta el Papa d'una manera humorística, ha estat prohibida a tot el terme italià per ordre del Parquet de l'Aquila (Abruzzos), que qualifica la pel·lícula com "un ultratge a religió de l'Estat". Aquesta decisió del Parquet de l'Aquila, que ha partit de les queixes presentades per diversos grups, és vàlida en tot el terme italià, segons les lleis d'aquesta nació.

El Salvador: Un document d'un grup d'arquebisbes a Joan Pau II

Un grup d'arquebisbes llatino-americans ha adreçat al papa Joan Pau II un informe que descriu la repressió que el govern d'El Salvador exerceix contra els catòlics i contra l'Església d'aquell país. El document, realitzat per l'assessoria jurídica de l'arquebisbat de San Salvador, esmenta tots els casos confirmats de repressió contra eclesiàstics i laics, segons que ha declarat el director de l'organisme salvadoreny, Alberto Cuéllar. Ha afirmat que dues-centes vuitanta persones han estat tingudes per desaparegudes durant els vuit darrers mesos. Considera que el tractat signat entre El Salvador i Hondures permetrà de coordinar l'acció dels dos exèrcits per tal d'esclafar els pagesos d'El Salvador.

Augmenten les ordenacions sacerdotals a Iberoamèrica

L'oficina d'informació i documentació del CELAM (Conferència Episcopal de l'Amèrica llatina) ha publicat les dades estadístiques que, en aquests últims anys, constaten un augment de les vocacions i ordenacions sacerdotals a l'Amèrica llatina. Segons aquest informe del 1975, l'augment sembla que ha pres un ritme sostingut. Si l'any 1973 es van ordenar només 475 sacerdots diocesans, el 1978 les ordenacions van augmentar a 541. D'altra banda, han disminuït considerablement les defeccions sacerdotals, que foren 326 el 1973 i 135 el 1978. De 27.513 seminaristes menors i 9.712 seminaristes majors el 1973, s'ha passat a 31.400 i 12.375 el 1978. Malgrat aquest increment, el personal eclesiàstic de l'Amèrica llatina és molt insuficient. Actualment, segons les últimes xifres, els sacerdots diocesans i religiosos són 120.890; a l'Amèrica llatina el percentatge mitjà és d'un sacerdot per cada 6.140 catòlics i cada 6.928 habitants. En canvi, a Espanya, a tall d'exemple, hi ha aproximadament un sacerdot per cada 900 habitants.

Sapieha, el "descobridor" de Wojtyla

El dia de Tots Sants Joan Pau II va recordar als fidels el 34è aniversari de la seva ordenació sacerdotal. Una de les persones que va saber descobrir més les qualitats sacerdotals del jove Karol Wojtyla fou el seu bisbe Sapieha. Joan Pau II es considera fill espiritual de Sapieha, un prelat de ferro, un capdavanter de la "resistència" durant la segona guerra mundial. D'ell es conten aquestes dues anècdotes, expressives del seu tarannà. Quan el cap de les tropes nazis d'ocupació, que s'havia instal·lat al palau reial de Cracòvia, adreçà a l'arquebisbe una nota tot dient-li que anés a visitar-lo, Sapieha no va dubtar en respondre: "Es costum a Cracòvia que tot aquell qui vulgui veure l'arquebisbe vingui al palau episcopal". I així va succeir. I per si mancava quelcom, Sapieha convidà a taula el governador d'ocupació; però al damunt hi va posar els cent grams de pa, que era la quantitat racionada a la població, i li donà aquesta explicació: Així viu el nostre poble, senyor governador".

La visita del Papa a la Gran Bretanya desvetlla pros i contres

LONDRES.- L'anunci de la visita del papa Joan Pau II a la Gran Bretanya per al 1982 ha tingut una gran acollida, en general; però també ha estat acollida amb desconfiança per part de la gent a la qual les controvèrsies de la Reforma encara preocupen.

La notícia de la visita ha estat ben rebuda pel reverend Philip Morgan, secretari general del Consell Britànic de les Esglésies (BCC). "Tots estarem pregant i esperant que aquesta visita pugui portar ànims a tots els cristians britànics i una nova dedicació a la unitat mundial de tots els pobles de Crist", ha dit.

Això no obstant, l'oposició a la visita papal també està viva. Abans de l'anunci de la visita, la Societat de la Reforma Protestant s'uní a d'altres petits grups protestants per tal de publicar un full que va titular "10 raons per les quals el Papa no hauria d'ésser invitat a visitar Anglaterra".

Santa Infància: més de 530 milions distribuïts l'any passat

La presidència internacional de l'Obra de la Santa Infància, secció infantil de les Obres Missionals Pontificies, ha publicat les dades sobre la distribució de subsidis realitzada l'any passat, per tal de contribuir al finançament de centres d'ajut a la infància en llocs missioners de tots els continents. La Santa Infància va distribuir un total de 30.621.400 francs francesos, equivalents a més de 530 milions de pessetes.

La secció espanyola de la Santa Infància va contribuir-hi l'any passat amb una aportació global de 76.412.221,80 pts.

La Bíblia a l'abast

David, figura de Crist

(2 S 5: 1-3)

Tota la força d'aquesta primera lectura de la celebració de Jesucrist, Rei de tot el món, està en la darrera frase del v 2: El Senyor et digué: Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà. Així es posa de manifest que la reialesa de David és fruit de l'elecció divina. Al mateix temps s'afirma molt clarament que l'acció de David és una mena de delegació de l'autoritat i de l'acció de Déu. Jahveh continua éssent el Senyor i el qui mena el "seu" poble. David, per dir-ho així, és el seu lloctinent, l'executor de la voluntat de Déu. Una mena de sagrament de la presència de Jahveh enmig del seu poble. Esdevé així figura de Jesucrist, que el text de Lluc, que llegim també avui, ens presenta regnant des de la creu, executant precisament la voluntat del Pare.

La història de l'elecció de David per rei del poble de Déu, és la història del do de Déu. Refusat Saül per desobediència als designis de Jahveh, aquest s'escull el noi David, que és ungit a casa seva mateix per Samuel (1 S 16). No deixa de ser curiós que aquest fet no sigui esmentat en tota la història posterior de David. Sembla talment que David segueixi el seu camí naturalment fins que, mort Saül, serà ungit com a rei de Judà per les tribus del sud (2 S 5:5); i al final de la guerra civil que enfronta el sud, amb David al front i el nord —Israel— que pretén perpetuar la dinastia de Saül, també és ungit rei d'Israel (v 3). Comença llavors una experiència política molt interessant, que no durarà pas gaire —el net de David serà ja impotent de continuar-la, de federació de Judà i Israel. Es tracta de dos regnes que, mantenint cadascun la seva personalitat, comparteixen un mateix rei.

David, més que unificar els dos regnes, els uneix a través de la seva persona, dotada d'una humanitat extraordinària i d'un saber fer polític molt remarcable. Proclamat rei de Judà i d'Israel, David es llança a la conquesta de la fortalesa de Sió. Es converteix així en una mena d'heroi nacional, admirat i respectat per totes les tribus. La seva decisió de convertir la conquerida ciutat de Jerusalem en capital dels dos regnes, és d'una intencionalitat política i d'un encert extraordinaris.

La capital queda situada a cavall dels dos regnes, no

pertany a cap tribu concreta, ja que es tracta d'una conquesta de David, és una bona fortalesa i també un centre religiós històric que David convertirà en el centre de la religiositat jahvista amb la presència de l'arca de l'aliança i amb l'intent, no reeixit llavors però que seria realitzat pel seu fill Salomó, de construir el gran temple de Jahveh. Jerusalem esdevé així el centre polític, religiós i ben aviat també cultural de tot el país. David restarà en la història com l'artífex de la unitat de tot el poble de Déu. Unitat tanmateix força estantissa i més aviat recolzada en la forta personalitat del rei que en elements autènticament substantius.

En el context litúrgic en el qual és llegit el nostre fragment es vol remarcar la imatge profètica que s'hi dona del futur i veritable Rei d'Israel, de Judà i de tot el món, l'autèntic Ungit, el Messies Jesús. Jesús és rei perquè així Déu l'ha constituït i ha estat ungit en bé de tota la humanitat, que ell ha assumit en la seva encarnació com a Verb de Déu fet home. Som autènticament família seva, som os del seu os i carn de la seva carn (vegeu v 1b). Ell és el germà gran de tots els homes, la unitat real dels quals ell ha obrat amb la seva mort i amb la seva resurrecció. Ell és el qui va al front de tots nosaltres en la lluita contra el mal, que hi ha en el món, i per a la consecució de la vida per sempre. Ell en definitiva és el qui realitza en la seva persona totes les prediccions de salvació que trobem a l'Escriptura i el qui recull, superant-los en la realitat, tots els trets que les antigues figures bíbliques del Messies havien deixat entreveure.

Josep M. Aragonès

Calendari

Diumenge, 23 de novembre. Festa de Cris Rei. Sant Climent I, p.; Colúmba, ab i santa Lucrècia, v. g. mr.

El sol surt a les 6,49 i es pon a les 4,26.

Festa major a Gava, Coll de Nargó, Granyena de les Garrigues.

Dilluns, 24 de novembre. Sant Crisògen, mr.; santa Flora i santa Maria, vgs i mrs.

Festa major a Riudoms.

Fira a Banyoles.

Dimarts, 25 de novembre. Sant Gonçal, b; sant Erasme, mr.; i santa Caterina, vg. i mr.

Festa major a Arbeca i Vinyols.

Fira a Arbeca.

Dimecres, 26 de novembre. Sant Silvestre, ab. fdr; sant Joan Berchmans, jesuïta, i Conrad, b.

Fira a Organyà.

Dijous, 27 de novembre. La Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. Beat Ramon Llull, mr. Les esposalles de la Mare de Déu amb sant Josep.

Fira al Pla de Sant Tirs.

Divendres, 28 de novembre. Sant Soter i sant Rufus, mr. i sant Crescència, b. Fira a Castelló d'Empúries.

Dissabte, 29 de novembre. Sant Sadurni, b. mr. sant Demetri, mr. i santa Il·luminada, vg.

Festa major a Arfa, Cabó, la Riba, la Roca, la Coma i Sant Sadurn d'Anoia.

L'Església celebra

23 de novembre. Diumenge. Jesucrist, Rei de l'Univers. Lectures: primera, 2 Sam 5, 1-3; Salm 121; segona, Col 1, 12-29; tercera, Lc 23, 35-43.

24 de novembre. Dilluns. Lectures: primera Ap 14, 1-3, 4 b-5; Salm 23; segona Lc 21, 1-4.

25 de novembre. Dimarts. Lectures: primera, Ap 14, 14-19; Salm 95; segona, Lc 21, 5-11.

26 de novembre. Dimecres. Lectures: primera, Ap 15, 1-5; Salm 97; segona, Lc 21, 12-19.

27 de novembre. Dijous. Lectures: primera, Ap 18, 1-2, 21-23; 19, 1-3, 9 a; Salm 99; segona, Lc 21, 20-28.

28 de novembre. Divendres. Lectures: primera, Ap 20, 1-4, 11-21, 2; Salm 83; segona, Lc 21, 29-33.

29 de novembre. Dissabte. Lectures: primera, Ap 22, 1-7; Salm 94; segona, Lc 21, 34-36.

setmanari juvenil independent
rodamón

Butlletí de subscripció

Apartat de corrus 34.060 - Barcelona

Nom i cognoms

Edat

Telèfon

Adreça

Població

se subscriu al setmanari RODAMON mitjançant el pagament de:
1.000 ptes. (anual) per taló nominal adjunt
500 ptes. (semestre) per gir núm.

per domiciliació bancària

DOMICILIACIO BANCARIA

Nom i cognoms

Sr. Director de

Agència

Senyors, els grairé que amb càrrec al meu compte/llibreta n.º

..... atenguin els rebuts que els presentarà "rodamón"

per al pagament de la mèva subscripció.

Firma titular compte

Data

Costums i tradicions

Miscel·lània de l'advent

El darrer diumenge de novembre és el primer de l'Advent, temps d'expectació, de dejuni i de pregària. A l'Edat Mitjana en deien la Quaresma de Nadal.

Segons una vella tradició dels Països Catalans, el primer dia d'Advent apareix en el cel, un estel molt lluminós que es fon la nit de Nadal. En diuen indistintament "estel d'Advent", o "estel de Nadal". Hi ha qui pensa que pot ésser el mateix estel amb cua que guià els Mags.

Hom dona el nom de mes de l'Advent al desembre. Pels andorrans, advent significa, doncs, desembre; pels aranesos "auens" —en auens, baixen geus e pugen vents", diuen—; pels bascos, és "abendoa" i en els Alts Pirineus francesos, "aben".

Es temps de podar les vinyes i sembrar algunes verdures. També de podar, tallar i plantar arbres. Aquests, tallats en aquest temps donen bona fusta; no es podreixen. Els pagesos diuen que l'advent posa la fruita als arbres. Igualment és hora de trafegar el vi i com que l'aigua d'advent —sempre segons la veu popular— és la millor per omplir les cisternes, potser sigui la més bona —dic jo—, per a batejar-lo.

Tornant amb les sembres, a Bagà diuen: "Qui no sembra per sant Mateu, sembra pel mes de l'Advent". Al Ripollès i a Girona asseguren: "Si vols all coent, planta'l per l'Advent; si el vols bo i fi, sembra'l per sant Martí", a la qual cosa, a Manresa respon: "Però si el vols vertader, fes-ho pel gener".

Deixem els alls i anem pels naps. També és ripollès aquest altre refrany: "Cada cosa a son temps, naps i cols a l'Advent"; a Llofriu diuen: "Per l'Advent, naps i cols a trencadent" i, novament a Bagà: "Les coses al seu senyor i els naps per l'Advent".

Passem, ara, si us plau, a la meteorologia. A la comarca de

Bages aconsellen: "Malalt de l'Advent, que es guardi del vent"; al Montseny diuen que "l'Advent és el temps del vent" i "per l'Advent, posa't al sol i guarda't del vent". Si plou, malament pel blat: "Si l'advent és mullat, poca anyada pel blat". "Per l'Advent, la neu dura perquè gela fàcilment", asseguren en el Pirineu lleidatà, de la mateixa manera que "la neu del mes d'Advent, glaça les dents".

A Catalunya sembla que s'ha perdut del tot un costum practicat en molts indrets. Era el de fer les "Jornades", una mena de Via Crucis poètic, en el qual es contemplava la llarga cami-

nada que feren Maria i Josep quan anaren a Betlem a empa-dronar-se. Solien cantar-se igual que en altres llocs encara que ro es fessin les "Jornades", els Goigs dits popularment de la "Ditxosa" —els del Roser— perquè comencen: "Ditxosa sou Maria, / santíssima i divina, / tresor de gran valia / i rosa sense espina, / dels àngels melodia".

També en alguns llocs, com a Dues Aigües, es començaven els pessebres dins de l'església, sense altres figures, però, que les de Maria i Josep les quals feien avançar un xic cada dia, la vigília de Nadal es completava amb les altres figures, i es reproduïa la Cova amb el Naixement.

Darrerament s'ha intentat importar el costum de certs pobles europeus, nat a Alemanya segons sembla, durant la primera guerra mundial, de penjar damunt la taula a les cases unes corones fetes amb branques d'abet i quatre espelmes. El costum no ha arrelat, tot i que les corones d'Advent figuren en moltes felicitacions nadalenques vingudes, també, de fora.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

Els noms de persona (3)

Una altra cosa són els cognoms o noms de família que compartim amb els germans i amb els parents i que també tenen orígens i significats que poden ser estudiats històricament remuntant-nos en el temps i investigant la vida dels avantpassats. Ciències tan complexes com la genealogia i l'heràldica se n'ocupen.

Així com els noms de fonts, per insòlits que siguin, cal que els escrivim amb correcció ortogràfica, ja que no falten diccionaris especialitzats ni llistes annexes als diccionaris corrents que ens orientin, amb els cognoms no hi ha res a fer.

Tota llengua viva i en ús normal evoluciona d'una manera regular. S'admeten mots nous (neologismes), se'n rebutgen d'altres perquè han caigut en desús (arcaïsmes), se'n modifiquen alguns a causa d'un coneixement més exacte de llur etimologia. Aquesta evolució, pel que fa a la llengua catalana, no ha estat sempre regular. Els anys de submissió i decadència arran de la pèrdua del poder polític, del 1714 ençà, van ser un adormiment de la llengua que potser algú confongué amb l'agonia i la mort. El temps i les investigacions han demostrat a bastament que no fou així. La Renaixença, a partir d'Aribau i els que el van seguir es va mostrar puixant i fecunda. Es van cremar etapes i amb la figura excepcional i providencial de Pompeu Fabra ens vam posar al dia. Hi van aportar una ajuda decisiva la reforma i unificació ortogràfica i el Diccionari General de la Llengua Catalana. Però, tocant als cognoms, tot això no compta. En trobem molts escrits a l'antiga, amb **ch** final, com Bosch, Albiach, March, o amb plurals acabats en **as**, com Comas, Bigas, Casas. D'altres amb grafies clarament incorrectes i deformades com Farré, Rusiñol, Juncà.

Els encarregats de les inscripcions als registres civils, que solen ser castellans, no han tingut cura d'esmenar les deformacions dels cognoms que els presentava la gent i els errors s'han perpetuat a través de generacions.

Perles ortogràfiques

Passant pel carrer veig una porta ondulada metàl·lica, de les que tanquen l'entrada d'un magatzem, garatge o cosa semblant. És pintada de nou i amb lletres ben grosses diu: Avisem a la grua. Una amenaça que l'usuari del local deu considerar imprescindible per no trobar-se el pas barrat. Però ni ell ni el pintor retolista han pensat que, en català, no s'introdueix mai el complement directe amb la preposició **a**, com passa algunes vegades en castellà. Ha de dir: Avisem la grua.

Albert Pera

Música

Setmana Mozart a Barcelona

Ens ha arribat un programa de concerts verament interessants, dedicat a Mozart, a celebrar en diferents llocs de Barcelona. —Palau, Capella de Santa Agata, Institut Francès—. Dues agrupacions estrangeres i dos solistes els protagonitzaran. El Mozarteum Quartet de Salzburg, interpretarà sis quartets del compositor homenatjat, i l'Orquestra de Cambra de Mannheim, di-

ferents concerts i simfonies. Peter Lang, al piano i Pablo Cano al clavicèmbal, tocaran també obres del mateix compositor.

Aquest programa es durà a terme la primera setmana de desembre, en què s'escau la data de la mort de Mozart, dia cinc, i serà completat amb una conferència per Jean Victor Hocquart amb il·lustracions

musicals sobre "Mozart", l'européen".

Fòrum musical passa a la Generalitat

El conseller de Cultura, senyor Max Canher, ha acceptat la donació d'un 70% de les accions de Fòrum Musical a la Generalitat, feta pels accionistes de l'esmentada entitat. Max Canher manifestà "el més profund agraïment de la Generalitat de Catalunya, no solament per aquesta generosa donació, sinó també per la tasca que en profit de la cultura musical de Catalunya ha fet aquesta entitat". Amb la incorporació de Fòrum Musical a la Genera-

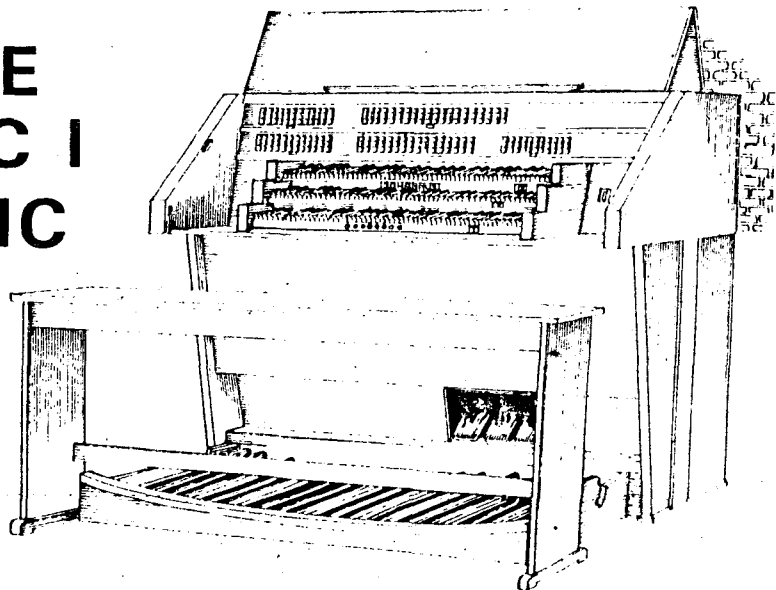
litat, la Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries potencia i institucionalitza el Servei de Música, organisme destinat a impulsar la música a tot el país; ha estat nomenat cap d'aquest Servei, Antoni Sabat, el qual continuarà exercint la direcció del Fòrum Musical, entitat que reafirma la voluntat explícita de continuar les activitats normals fins ara realitzades en el camp de l'organització i difusió de la música, tant al servei de la iniciativa privada com dels encàrrecs per part de corporacions oficials, a més de la nova tasca que li pugui ésser assignada per part de la Generalitat.

JOHANNUS

Opus 60

L'ORGUE CLASSIC I LITURGIC

Mes de 10 mods. desde 437.000 ptes. F.B.

Demaneu Informació a:

RODES

Avda. Catedral, 6
Tel.: 310 04 90 - BARCELONA-2

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuïu al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes. Trimestral 2.074 ptes.

Semestral 4.458 ptes. Semestral 4.148 ptes.

Anual 8.916 ptes. Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7.

Fent pinya

Fi de temporada

La temporada s'està acabant; i les darreres actuacions, com és tradicional, són per a celebrar les diades de les colles a les seves localitats. S'ha de destacar l'anada dels Castellers de Vilafranca a Mallorca per les seves connotacions sociològiques, així com l'actuació de la colla Vella dels Xiquets de Valls a la fira de Vila-rodonà.

Actuacions:

Joves dels Xiquets de Valls.— Pel dia de Santa Ursula, el 26, a Valls, descarregaren el tres de vuit, el quatre de vuit i el pilar de cinc al balcó, i intentaren el cinc de vuit. El dia 19, a Valls, descarregaren el cinc de set, el tres de set i el pilar de cinc i carregaren el dos de set. Abans, per la diada Nacional, a Valls descarregaren el quatre de vuit, el dos de set, el cinc de set i el pilar de cinc al balcó. El dia de la Mercè, a Barcelona descarregaren el dos de set, el cinc de set, el tres de set, el pilar de cinc i alguns de quatre.

Vella dels Xiquets de Valls.— El dia 26, a Valls, descarregaren el dos de vuit "amb forro" (al segon intent), el tres de vuit i tres pilars de cinc (un carregat) i carregaren el cinc de vuit. El dia 12 anaren a València a l'aplec nacionalista on descarregaren el tres de set alçat per baix al segon intent, el quatre de set amb el pilar al mig, el tres de set, el pilar de cinc i un de quatre. El dia 18 anaren a Alcover, on descarregaren el dos de set, el cinc de set, el tres de set i el pilar de cinc. L'endemà, a Valls, descarregaren el dos de set, el tres de set, el pilar de cinc i un de quatre. El dia 18 anaren a Alcover, on descarregaren el dos de set, el cinc de set, el tres de set i el pilar de cinc. L'endemà, a Valls, descarregaren el

dos de set, el tres de set alçat per baix, el cinc de set i el pilar de cinc. Finalment, per la Diada, a Valls descarregaren el quatre de vuit, el dos de set, el cinc de set i el pilar de cinc al balcó. A la fira de Vila-rodonà, el dia 2, descarregaren el quatre de vuit, el dos de set (dues vegades), el tres de set alçat per baix, el tres de set normal, el dos de sis, quatre pilars de cinc i un castell de sis net. El dia 8, al Carrefour tarragoní, descarregaren el tres i el quatre de set, el dos de sis, el tres de sis alçat per baix net i el pilar de cinc. I l'endemà, a Vilanova, descarregaren el dos de set, el tres de set i el pilar de cinc; i a Valls descarregaren el dos de set, el quatre de set, el tres de sis alçat per baix net i el pilar de cinc.

Els Nens del Vendrell.— Per la diada de Santa Teresa, el 19, descarregaren el quatre de vuit, la torre de set, el tres de set i dos pilars de cinc.

Castellers de Vilafranca.— Amb motiu de la seva diada, el 25, descarregaren el quatre de vuit, la torre de set (al segon intent), el tres de set aixecat per sota i el pilar de cinc. El dia 19, a Montserrat, descarregaren el tres i el quatre de set i el tres de sis aixecat per sota net, i carregaren la torre de sis neta i el pilar de cinc. A Mallorca, el dia 31, el vaixell (i al port de Barcelona), descarregaren el tres de set, el pilar de cinc i dos de quatre alhora. El dia 2, a Ciutat de Mallorca, descarregaren dos tres de set, dos quatre de set, dues torres de sis (més un intent), tres pilars de cinc (un per sota), alguns de quatre i castells de sis nets.

Jaume Casanova "Crossa"

La sardana i la dansa

Les colles veteranes

D'un temps ençà sovintegen bastant les activitats a base d'encontres en els quals són protagonistes colles formades per antics dansaires, que havien deixat la seva incorporació a colles sardanistes actives, i que ara tornen novament a la palestra, revivint la colla ja desapareguda o formant-ne una de nova.

El primer punt o referència que tinc sobre aquest tipus d'activitat el trobo en el primer concurs de colles veteranes que convocà l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, dins els actes del seu cinquantenari que es commemorava l'any 1973. El concurs es realitzà al Palau Blaugrana en una matinal, i constituí un dels actes més transcendents —ensems que més originals— de tota la rècula d'actes que es programaren per a aquella efemèrides.

Ignoro si el promotor o persona que se li encengué la llumeta de la inspiració va pensar mai en les conseqüències que es podien derivar d'aquella primícia; com tampoc no sé si era l'actual situació la que es proposava fomentar, però és evident que fou un encert total

que tocà ben bé al mig de l'objectiu.

Què mou els antics dansaires, alguns d'ells ja ben immersos en l'anomenada edat del "si no fos", a tornar novament als assaigs, a les competicions, al sacrifici voluntari que comporta concursar? Evidentment, i de base, un amor a la sardana que no han abandonat mai; però potser aquest moviment, que sembla que es va engruixint, deu ser quelcom més.

Sempre he cregut que la missió d'una colla sardanista, si es limita únicament i exclusivament a participar als concursos, s'esdevé una tasca més o menys limitada: en un moment o altre la perfecció aconseguida serà insuperable o, si per cas, la dedicació que exigeix no deurà arribar a ser una inversió clarament rendible. Llavors la colla, si té una visió clara de la realitat, eixampla el seu camp d'acció a tot un recital d'activitats que poden fer-se a redós de la sardana. Aquesta actitud ha anat guanyant adeptes i possiblement també ha contribuït a suavitzar aquelles tibantors que es vivien en alguns concursos. Per una altra banda, en una colla que només pensés en concursar, la presència de gent granada potser no hi sembla imprescindible; però, si les atribucions s'amplien com és norma bastant freqüent de fer ara, llavors la cosa pot ser diferent.

¿Es aquesta diferència, ben subtil encara, una de les motivacions de la paulatina formació de colles veteranes? Si, deu ser-ne una, perquè és possible que n'hi hagi d'altres. Caldria parlar-ne un altre dia.

De totes maneres el moviment és de tendència obertament positiva i digne de ser saludat amb eufòria. Benvinguts aquells que, realment, mai no han estat apartats de nosaltres.

Josep Ventura

Cuina

Mre Glòria Muntanyola

Per les monges benetes de Montserrat

"Crêpes" de Roquefort

Pasta de les "crêpes" Per al farcit

2 ous sencers
1 quart de litre de llet
100 grams de farina
una mica de sal
25 grams de formatge gruyère ratllat

150 grams de formatge Roquefort
60 cm3 de crema de llet
pebre

Amb una forquilla treballem el formatge Roquefort (amb Gorgonzola queda molt més fi), amb una mica de crema de llet, fins que obtinguem una pasta fina i espessa, amaniu-ho només amb una mica de pebre. poseu-ho una estona al congelador.

Batre els ous com si féssiu una truita, afegiu-hi la farina i una mica de llet tèbia, fins que obtinguem una crema clara. De moment no hi poseu tota la llet (gardeu-ne 100 cm3), amaniu-ho amb una mica de sal i deixeu-ho reposar una estona.

Amb un pinzell untat d'oli, pinteu una paella mitjana, poseu-la damunt de foc suau, tireu-hi dues cullerades de la barreja preparada, escampeu-ho perquè cobreixi la paella, deixeu-ho una estona; després amb l'ajut de l'arrasador o amb la mà doneu-li la volta, després poseu-ho damunt d'un plat. Repetiu l'operació posant les "crêpes" les unes sobre les altres. Acabeu la pasta, aneu-hi afegint miquetes de llet perquè no s'espesseixi gaire. Han de quedar molt fines.

Poseu una "crêpe" damunt la taula, al mig una culleradeta de la crema de Roquefort i emboliqueu-la tancant-la bé. Poseu-les en una plata de forn untada amb mantega.

Espolseu-les amb formatge ratllat i uns trossets de mantega, poseu-les vint o deu minuts al forn perquè es gratinin lleugerament.

Exposició de ceràmica

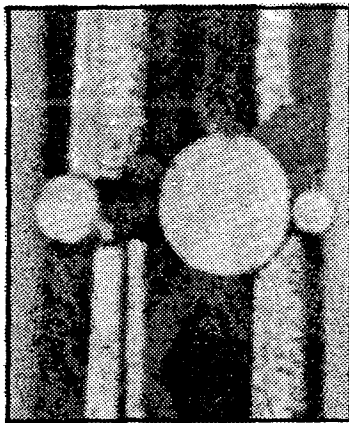
A la galeria d'art Gioconda, de Barcelona, les monges del monestir de sant Benet de Montserrat han exposat més de cent peces entre gerros, murals i escultures. Tot amb motiu dels mil cinc-cents anys del naixement de sant Benet.

Cal destacar la inspiració original de sor Mre Lourdes Viñas, artista prou coneguda en el món de la ceràmica. Hom diria que l'expressió de la majoria dels seus personatges —gairebé tots monacals— aboca un devesall de pau espiritual i d'aquella infància evangèlica que ens fa entrar al Regne dels cels. Mai un rostre crispat o angosià; sempre aquella serenitat i bonhomia, que no vol pas dir manca de dinamisme interior.

Les monges del monestir de Montserrat, que tenen per patró sant Benet, més que una exhibició d'art han volgut que totes les peces, exposades, fetes tot pregant, comunicuessin l'esperit d'una vida que fa quinze segles va començar damunt la terra; i que avui, enmig d'un món trasbalsat, pot ser més que mai interessant.

Potser tot això ho expressa —també amb fang cuit i policromat— la inscripció feta en un plat exposat, que ha estat molt demanat i que diu: "Atura't per contemplar la vida".

F. G.

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms

Domicili

Població D.P.

☐ Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º

Lloc Data

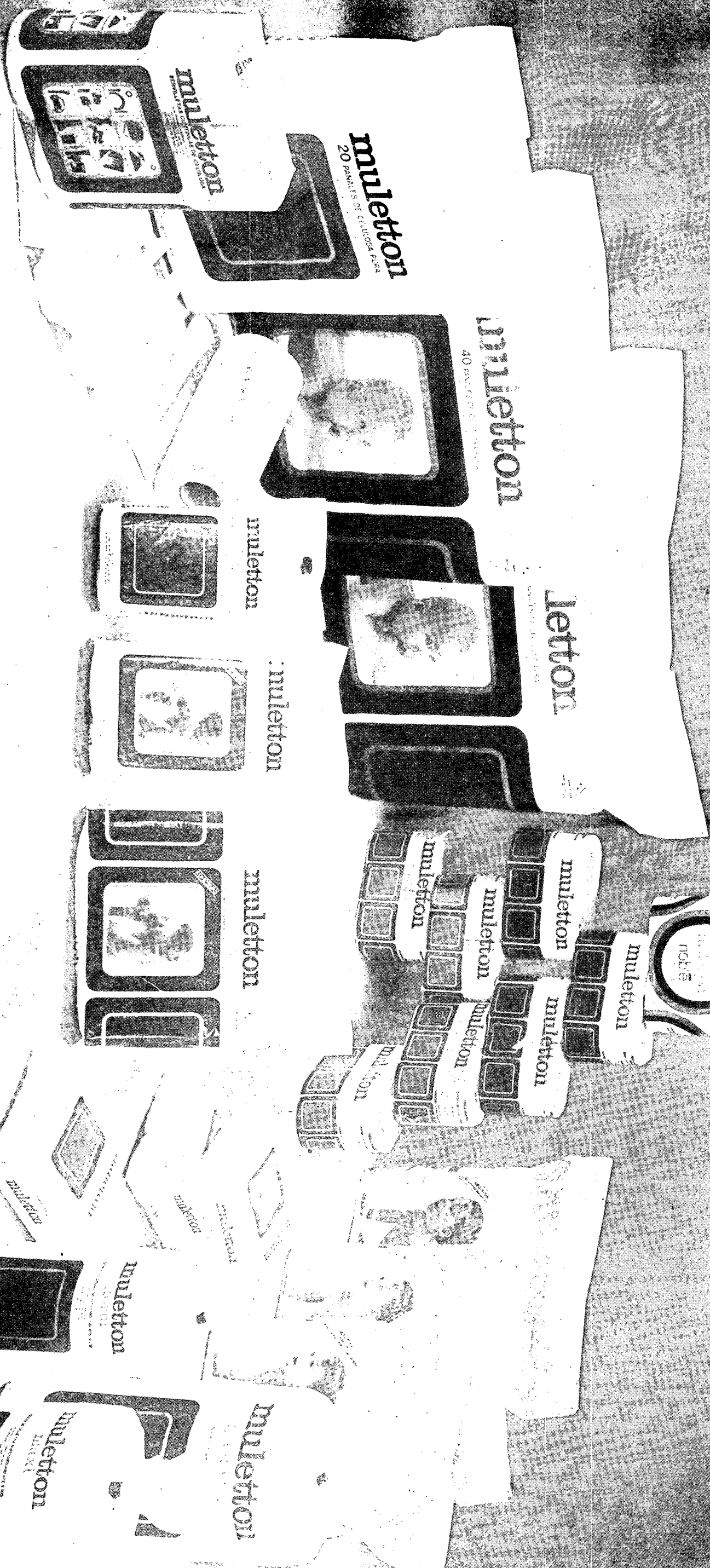
Signatura

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

mulletton

para la higiene del

cuero y del hogar.

rollo de cocina	pañales	desinfectante	lavavajillas	servilletas	limpiavidrios	limpiacristales
en paquetes de 2 rollos	en bolsitas de 20 unidades 40 unidades 80 unidades	Glaxo en bolsitas de 10 unidades 20 unidades 30 unidades	en paquetes de 2 rollos ideal (perfumado) en paquetes de 2 rollos noche (noche/noche) en paquetes de 2 rollos	en paquetes de 50 unidades de 1 hoja 50 unidades de 2 hojas 50 unidades de 3 hojas	en bolsitas de 20 unidades 20 unidades 15 unidades	en paquetes de 250 gramos 500 gramos 750 gramos

Olimpiada de la Paraula de Déu

Capítol divuitè. – HOMES QUE ENS PARLEN DE DÉU

103. – Començant per Moisès i per Elies, Déu envià molts profetes al seu poble. Parlaven en nom seu i eren intèrprets de la seva voluntat. Els quatre profetes més famosos foren Isaïes, Jeremies, Ezequiel i Daniel.

104. – Profeta és un home del poble que Déu crida per ajudar la gent a descobrir, en els fets i esdeveniments de la vida, quina és la voluntat divina de salvar. Sovint prediu l'avenir, més o menys immediat. I sempre és un intercessor i mitjancer entre Déu i els homes.

105. – Els profetes veien que la gent honorava Déu amb els llavis o amb institucions externes, amb cerimònies, però que el cor n'era lluny, puix ni feien el bé ni practicaven la justícia. Això no podia agradar mai a Déu.

106. – La seva tasca de renovació no fou pas gens fàcil. Tampoc la seva predicació fou entesa ni estimada; la incomprensió els seguia a tot arreu. Fins i tot foren perseguits pel poble que ells tant estimaven.

107. – Malgrat tanta incomprensió, els profetes foren sempre fidels a Déu i al poble. Especialment al temps de l'exili, llur funció era la d'animadors de la fe del poble dispersat, inspirant-los una ferma confiança en el retorn. L'alè dels profetes planà fins a l'arribada del Messies.

108. – El darrer profeta de l'Antiga Aliança fou Joan, el Baptista. Representant de "la resta" dels pobres de Jahvè, invitarà el poble a la conversió i a un canvi de mentalitat i de vida per tal d'esperar, ben preparats, l'arribada del Regne de Déu que era imminent.

Actituds cristianes. – Nosaltres professem al Credo que l'Esperit Sant va parlar per boca dels profetes. La saviesa profètica va consistir a llegir al poble els esdeveniments presents a la llum dels passats i de la voluntat salvífica de Déu. Els profetes s'avancen a la visita de Déu i la preparen. En la vida, que es una continuada elecció a la llum de Crist, ells ens ajuden a optar per la llibertat, la justícia, l'amor, la fraternitat, la confiança en Déu i en la vida. Els pares són els profetes naturals dels seus fills.

INTRODUCCIO A LA GRAMÀTICA

Mireu de puntuar les frases dels fragments que segueixen:

Però no totes les que es diuen dels ocells són veritat voleu un ocell més innocent i bo que la Tórtola ella en quedar-se vídua no volgué tornar-se a aparellar i des de llavors va trista i desolada pels boscos solitaris plorant sempre el seu espòs doncs hi ha qui la murmura i interpreta els seus planyívols crists de dolor de la manera més prosaica diuen ara vegeu quines coses de dir que tenia un ruquet i que havant-lo trobat a faltar va pel bosc cridant-lo ruuc ruuc afegeixen que la Busqueta una altra que no ha fiat d'avui li ha robat i fugint toca l'ases sent trac trac aquell so gutural que fan els traguers en arriar alguna bèstia.

(Del llibre QUÈ DIUEN ELS OCELLS, de Jacint Verdaguer).

El mar era desert sense una vela sense una gavina en quant a mànegues marines, no se'n reparava cap enlloc què redimontri atalaien la gent vaig preguntar a un pescador que tenia al costat aquest matí se són fermades quatre mànegues i sembla que n'és diada em contesta l'avi Mallet les ha tallades amb les seves oracions va afegir oficiosament una dona ara rai ja estan ben llestes Déu vulgui que no hagin fet cap mal perquè la nostra gent és en mar a sardinals hi tinc tot el bé de Déu de casa àdhuc el menut se n'han emportat.

(Del llibre PINYA DE ROSA, de Joaquim Ruyra)
Ve't aquí un dia que arriba de molt lluny un

marxant al cap d'una caravana infinita en saber-ho el senyor jutge comença d'afalagar-se la barba gerda i flonja com la molsa de les alzines del bosc i pels viaranys inescrutables que segueix el destí de les noies heus aquí el marxant que ja truca a demanar la mà de la dolça filla del jutge els senyor jutge tot era passar-se la mà per la llarga barba florida de blanc com un ametller tot just enendevinar-se la primavera perquè el marxant feia passar un per un com els grans d'un rosari els seus camells davant la porta i de cadascun descarregava insospitades meravelles.

(Del llibre, L'INGENU AMOR, de Carles Riba)

Aquests fragments, primer els llegireu en veu alta a classe fins que li sapigueu donar tota l'entonació. Els llegireu més d'un dia fins que us hi haureu acostumat. Després fareu els exercicis de puntuació col·lectivament a classe.

L'ús dels punts interrogatiu i admiratiu, del guió i dels parèntesis us serà fàcil per poc que us fixeu en el sentit dels fragments. Per a l'ús dels dos punts recordeu el que hem dit en el tema precedent. Per a l'ús del punt i coma i el punt tingueu en compte que el punt separa la frase d'una manera més completa que el punt i coma. Aquest últim signe deixa encara una mena de lligam entre les frases. La interpretació que es doni al text i el bon gust, han de guiar la tria entre el punt i el punt i coma quan ofereixen dubtes.

Quan haureu ben estudiat els fragments i no tindreu cap dubte, podreu escriure'ls ben puntuats a la vostra llibreta.

ANY I

22

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Caprici o gana

De vegades, quan fa ja una estona que m'he llevat, encara badallo. La mare em diu:

–Aquests badalls són de gana. Aul, seu a taula i esmorza.

–Sí, però ara no tinc gaire gana.

–Es igual. Menja. Després en tindries massa. I no menjar, per haver menjat, no et farà cap mal.

–Si em donessis diners em compraria una pasta i una presa de xocolata a la granja d'En Pere.

–Ja et conec herbeta que et dius marduix! Ni la granja d'En Pere ni la granja d'En Pau! Com si a casa ens sobressin els diners! El que et comprarien fóra un "xupa-xup" i un parell de "xiclets" dels que anuncien a la "tele".

–Sí, mira, molts nois i noies ho fan.

–Mira, molta gent fa moltes coses. Per ells faran. Jo el que et dic és que la gana se satisfà menjant. Un dia comprar-se un caprici, molt bé. Però tenir-ho per vici, no. Si tots els de casa fèssim igual, com pagariem l'escola, el lloguer, l'electricitat i el menjar de cada dia? Mira, saps què? Esmorza i comencem bé el dia.

–Mare, em poso una mica més de pola-caó, eh?

–Sí, però abans de beure't la llet, menja't un parell de torrades ben untades de mantega.

–Tu, voldries que estés gas com un porquet.

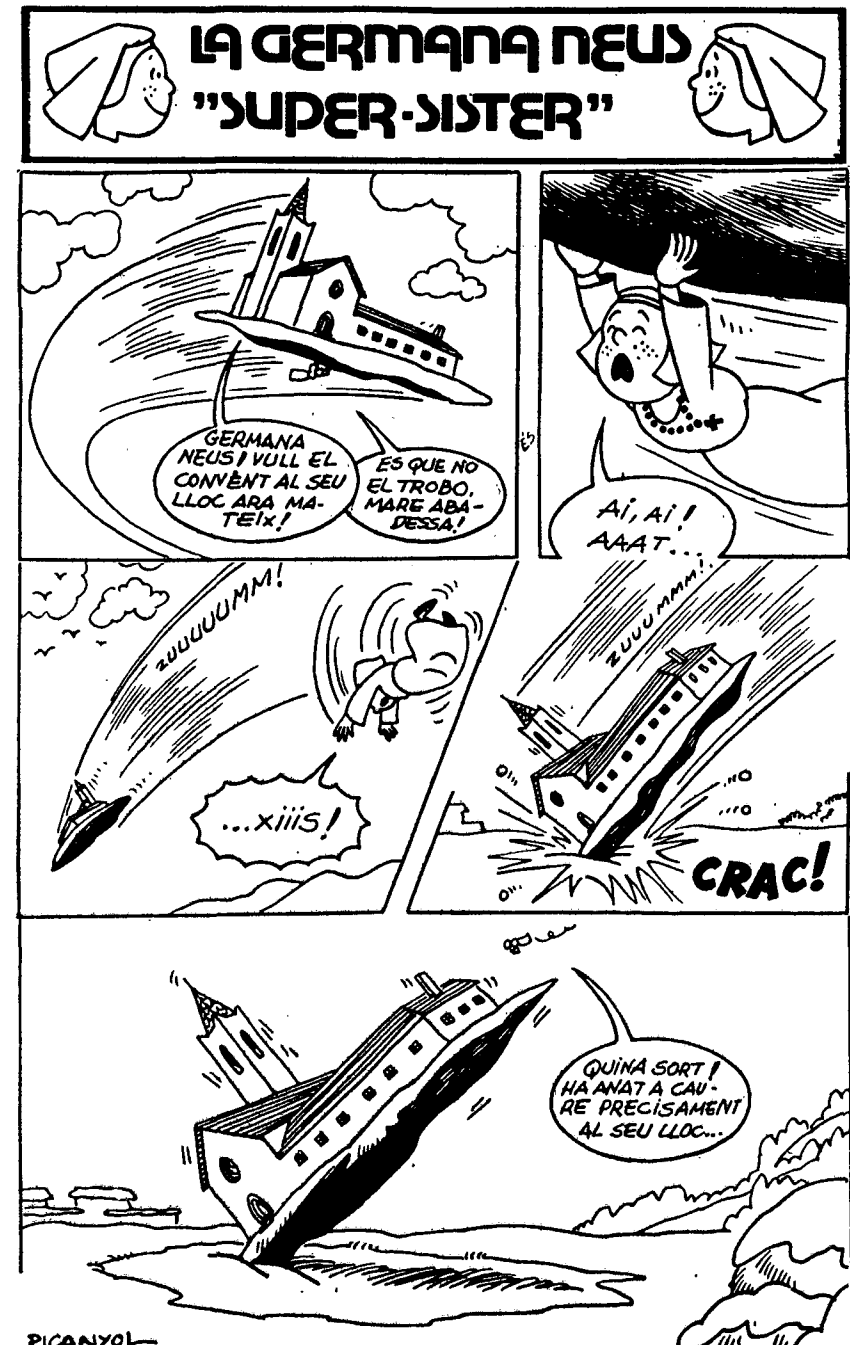
–Ben mirat, un porquet ja ho ets una mica ja; perquè no t'hi mires gaire a deixar netes les coses i a no embrutar-te la roba. Jo el que vull és que mengis el que et convé menjar i siguis un noi sà i fort.

–Sí, mare, seré un campió.

–Un campió de què?

–Seré el noi del món que estima més la seva mare.

–Vés, vés.

L'EIXERIT

PICANYOL

LES HISTÒRIES DE L'AVI PEP

El molinet de "tot el que vulguis"

Vet ací que una vegada hi havia dos germans bessons tan iguals de fesomia i còrpora com dues gotes d'aigua, però ben diferents de tarannà. Perquè mentre l'un era egoista i avar i havia aconseguit de fer-se molt ric, l'altre, generós i caritatiu, era pobre de solemnitat.

Un dia el germà pobre, que feia vuit dies que no menjava, va anar a trucar a la porta del ric per a demanar-li que l'ajudés en la seva necessitat. El ric, però, se'l va treure de sobre dient-li que si tenia gana, i no era capaç de guanyar-se les mongetes, que anés a rossegar palets de riu.

Al pobre, capficat i panxabuit, que ja començava a no girar rodó, li vingué aleshores la mala pensada d'acabar amb les seves penes treient-se la vida. Desesperat com estava, s'enfilà sobre una roca al marge del riu, disposat a tirar-s'hi de cap. Però heus ací que, quan ja estava a punt de fer-ho, se li va presentar de sobte una velleta que li va dir:

—Què penses fer, desgraciat? Els homes no tenim pas el dret a treure'ns la vida, que és un do de Déu.

—Es que estic desesperat i sé que només amb la mort podrà acabar el meu patir.

—No crec—digué la velleta—que un home tan bo com tu pugui cometre aital pecat. No t'angoixis, que en aquest món tots els mals tenen remei. Vols que jo t'ajudi?

—Què podeu fer vos, per mi, bona dona?

—Et puc fer un regal. Veus aquest molinet? Pren-lo, que, si perseveres en la bondat, et lliurarà de la teva penúria. Només caldrà que li diguis: "Molinet, mol!" i et donarà tot allò que tu amb el pensament hagis desitjat. Quan ja estigui satisfet el teu desig no et caldrà res més que dir-li: "molinete para de moldre".

I dit això, la velleta li féu donació del

molinete i va desaparèixer.

Quan el tingué a les seves mans, el bon home va pensar: "La veritat és que no tinc pas ganes d'ésser ric. Amb ben poquet en tindria prou, jo. Amb una caseta ben parada i còmoda que fes de bon estar, un hortet i uns pocs conills i gallines jo ja faria el meu fet, trauria el ventre de pena i em sentiria feliç".

I quan hagué pensat això, va dir: —Molinet, mol.

I vet ací que desseguida va tenir tot allò que amb el pensament havia demanat.

I cultivà amb cura el seu hort, que ben aviat li donà verdures i fruits tan saborosos que tothom se'n feia creus i li compraven a bon preu.

I va criar conills, els millors que es podien trobar en el poble, i les seves gallines li donaren els ous més grossos i rossos que mai hagué vist.

I com que era bo i sense pretensions, amb això ja en tenia prou i adhuc n'hi sobrava per a ajudar els seus veïns menys afavorits.

El seu germà—tot i que era ric i poques coses materials li faltaven—aviat va sentir-se rosegat pel corc de l'enveja, perquè no sabia com s'ho havia fet el germà bo per a sortir de la misèria. I el va anar a veure.

I li va preguntar quin era el seu secret.

El bon home li ho va explicar amb tota sinceritat i aleshores l'altre li va manllevar el molinet, tot pensant ja com multiplicaria les seves riqueses amb aquest estri.

El germà bo no va refusar de deixar-l'hi; però, tan bon punt li va haver explicat com s'ho havia de fer per fer-lo anar, l'envejós va sentir tanta ànsia per servir-se'n que sortí disparat cap a casa seva sense que l'altre li hagués pogut explicar què havia de fer per a fer-lo parar.

Quan arribà a casa seva, el germà ric començà a pensar i pensar com podria treure més bon profit de la virtut del molinete i es va dir:

—Aquest any la collita ha estat dolenta. La palla anirà cara. Doncs que el molinete em doni palla.

I al punt va dir:

—Molinet, mol!

Tot seguit va començar a sortir palla i més palla, i vingà palla i encara més palla; ben aviat tota la casa n'estava plena, que ja començava a sobreixir per portes i finestres i a omplir el pati, l'eixida i l'hort. I ell prou que volia fer parar el molinete, esverat del tou de palla que anava creixent i creixent. Però no sabia com fer-ho. No parava de dir:

—Atura't, molinete, no molguis més palla: para, para, prou palla, prou palla, no en facis més, no en facis més!

Però el molinete no es deturava i ben aviat tanta palla va arribar a envair la llar de foc i, en acostar-se a les flames, es va encendre. Ràpidament tota la palla calà foc i en poca estona aquest s'estengué a tota la casa, que va quedar tota cremada i feta un munt de desferres. Tot, tot es va cremar, menys el molinete.

En veure's arruïnat, el mal germà acudí desconhortat al germà bo per a tornar-li el molinete i a queixar-se del mal que li havia fet.

Però l'altre, que malgrat tot l'estimava, el va acollir bonhomíós i va demanar al molinete que li tornés la casa tal com la tenia abans de cremar-se-li.

I així fou com des d'aleshores el dos germans visqueren units i en pau; i el ric, escarmentat, es va guarir del seu egoisme i de la seva mala fe.

La capsa de les paraules

Alguns nois i noies amics m'han dit que la seva capsa de les paraules es va omplir molt a poc a poc i que jo hauria de suggerir-ne més.

D'acord, nois. Avui, doncs, en posarem un bon grapat.

Fesomia

Tarannà

Palet

Rosegar

Aital

Angoixar-se

Saborós

Manllevar

Sobreixir

Eixida

Desferra

Desconhortat

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

Aliments frescos i naturals

YOGHOURT

Aliments frescos i naturals

La família Moixó

HOLA, XICOTS! ESTABA UNA MICA TIP DE L'ENRENOU DE LA CIUTAT I HE PENSAT: VAIG A VEURE AQUELL PARELL DE SILVESTRES!

...I HE CONVIDAT AQUEST AMIC!

NYAM! NYAM! I A QUE NO SABEU AQUELL DE LA VACA I EL CAMPANAR...!

FES UNA MICA, MES DE CAFE, MACA!

SON LES DUES DE LA MATINADA! JO M'EN VAIG A DORMIR!

QUÈ HI HA PER ESMORZAR? PODRIES FER XOCOLATA DESFETA!

JO, AL MATÍ, SEMPRE PRENC OUS AL PLAT AMB PERNIL DOLÇ...

CORRE, MARE! QUE FAREM TARD A L'ESCOLA!

BE, NOIS, A REVEURE, JA TORNAREM UN ALTRE DIA!

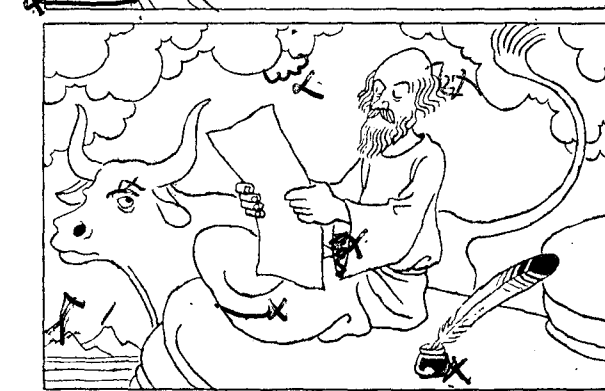
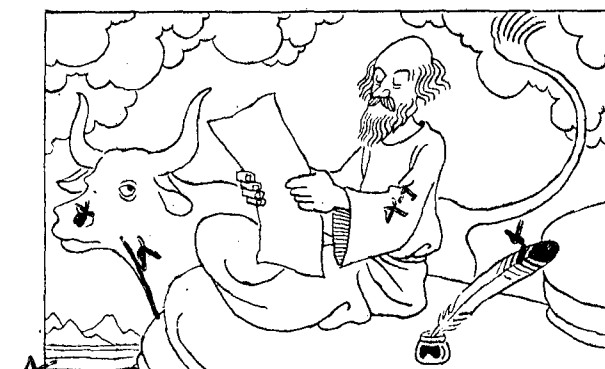
SENTO NO PODER QUEDAR-ME MES TEMPS!

POBRES XAVALS! SORT EN TENEN DE QUE SOVINT ELS VINC A VEURE QUE SINO ES MORIRIEN D'AVORRIMENT EN AQUEST RACÓ DE MÓN!

Sopa de lletres

V B E N E L L E R I V
A O M I L T O T S E L
S L Q I B E L L V E R
U V V I E S T E U Q C
A I A D R E C G I V P
A R N S A T I S I E A
F E I X U G S A T I S
I J O U S A O L L X E
U J A R E M V T X A I
V I L A L L O B E N T
X X A L P V L I T S I

Buscar el nom de nou pobles o/i ciutats de la comarca de la Cerdanya. Amb les lletres restants trobareu un verset del Nou Testament, amb la cita on es troba.

Nens i cap de setmana

Barcelona

La Coordinadora d'espectacles infantils als barris, organitza per aquest cap de setmana les següents activitats:

Dissabte:

Sants-Badal.— A les cotxeres de Sants, a les 7 del vespre, jocs de màgia amb la Capsa Mágica.

Horta.— A l'associació de veïns, (La Plana, 8-10), es passarà la pel·lícula "La piel dura", a les 5.30 de la tarda.

Cases Barates.— Al Col·legi de Sant Ramon (Tortosa, s/n), a les 6 de la tarda, actuació de Manolito Martini i Rose Marie: màgia, malabarismes, música, humor.

Diumenge

Sants-Bordeta.— A les 6 de la tarda, al teatre de Sant Medir (Constitució, 17) actuació del grup teatral U de Cuc amb l'obra "El gran Claus i el petit Claus".

Sant Antoni.— Al local del carrer Viladomat, 76, a les 5 de la tarda, es passarà la pel·lícula "El testamento del Aga Khan".

Teatre

Lluïsos de Gràcia.— Plaça del Nord, 7. Dissabte i diumenge a les 5.30 de la tarda, el Grup La Trepça, sota la direcció de Joan Gual, presenta l'obra d'en Jordi Diaz "Les joguines oblidades". Un ninot de paper, una nina de drap, un pallaso, una baldufa, un robot... aquests són els protagonistes d'aquesta obra. Molt interessant de veure entre els 5 i els 11 anys. L'entrada es de 125 pessetes.

pessetes.

Turo - Pare.— Tots els diumenges a les 12.30 del migdia, els titelles Anglès presenten un espectacle de titelles, animació i pallasos. L'entrada és de 125 ptes.

Fundació Miró.— Parc de Montjuïc. Durant tot el mes de novembre, dissabte a les 5.30 i diumenge a les 11.30 del matí i a l'una del migdia, els titelles Marduix presenten "Romanços de lluna plena". L'entrada és de 150 ptes.

Teatre Romea.— Hospital, 51. Cicle de teatre Cavall Fort. Diumenge a les 11 del matí, el Grup Marot, sota la direcció d'Ignasi Roda, presenta l'obra "En Sergi i la màquina del temps". És tracta d'una opereta?, d'una comèdia musical? Són les cançons d'una obra ja estrenada, amb versió nova del text. Les entrades són de 25 a 100 ptes.

Cinema

Aspi.— Sant Elies, 23. Dissabte i diumenge a les 4.30 de la tarda, es passarà "Comanche" (aventures de l'oest) i "El pequeño príncipe" (versió musical del conte de Saint Exupéry).

Ateneu Montserrat.— Torre Damians, 6. Dissabte a les 6.30 de la tarda "Los indestructibles" i "Padre patrón" (una crítica a la vida rural de Còrsega). Aconsellable per a més grans de 9 anys.

Casal Claret.— Nàpols, 350. Diumenge a les 5 de la tarda, "Círculo de hierro" i "Bermudas, cueva de tiburones" (aventuras en aquestes illes)

C.C. Gràcia.— Santa Magdalena, 12. Diumenge a les 6 de la tarda, "Que gente

tan divertida". Recomanable per a més grans de 8 anys.

Centre d'Horta.— Feliu i Codina, 7. Diumenge a les 4.30 de la tarda, "La llamada del lobo", (aventures als boscos nevats) i "Kaliman" (primera part).

Cinema del Carme.— Sant Antoni Abat, 12. Dissabte i diumenge a les 11 del matí i a les 5 de la tarda, diumenge a les 5 de la tarda, "El gerdarme y los extraterrestres" (amb Louis de Funes).

Col·legi la Salle Barceloneta.— Balboa, 18. Diumenge a les 4.30 de la tarda, "El último comando" i "Las nuevas aventuras de Popeye" (dibuixos animats).

Col·legi la Salle Bonanova.— Passeig de la Bonanova, 6. Diumenge a les 4.30 de la tarda, "Objetivo: Patton" (aventures bèl·liques) i "El asesino invisible"

Maristes de la Immaculada.— València, 370. Diumenge a les 5 de la tarda, "La rebelión de los gladiadores" i "Pánico a 4.000 pies"

Activitats a les comarques

Diumenge

Vilafranca del Penedès.— A l'escola Pau Boada, a les 12 del migdia, es passarà "Asterix, el gladiador".

Badalona.— Al Cercle Catòlic, a les 6 de la tarda, representació de l'espectacle "El circ més petit del món", amb Tortell Poltrona.

Olot.— Al cinema Ideal, a les 12 del migdia, "Los siete magníficos y medio"

Terrassa.— Al centre parroquial sant Cristòfol, a les 11.30 del matí, "El príncipe impostor", pel·lícula txeca.

Carme Anfosso

Solucions

—Els deu noms: Aldover, Roquetes, Tortosa, Amposta, Galera, Godall, Uldecona, Corbera, Gandesa, Horta.
—El verset: "Qui no es porta la seva creu i vé amb mi, no pot ser deixeble meu". Lc. XIV, XXVII.

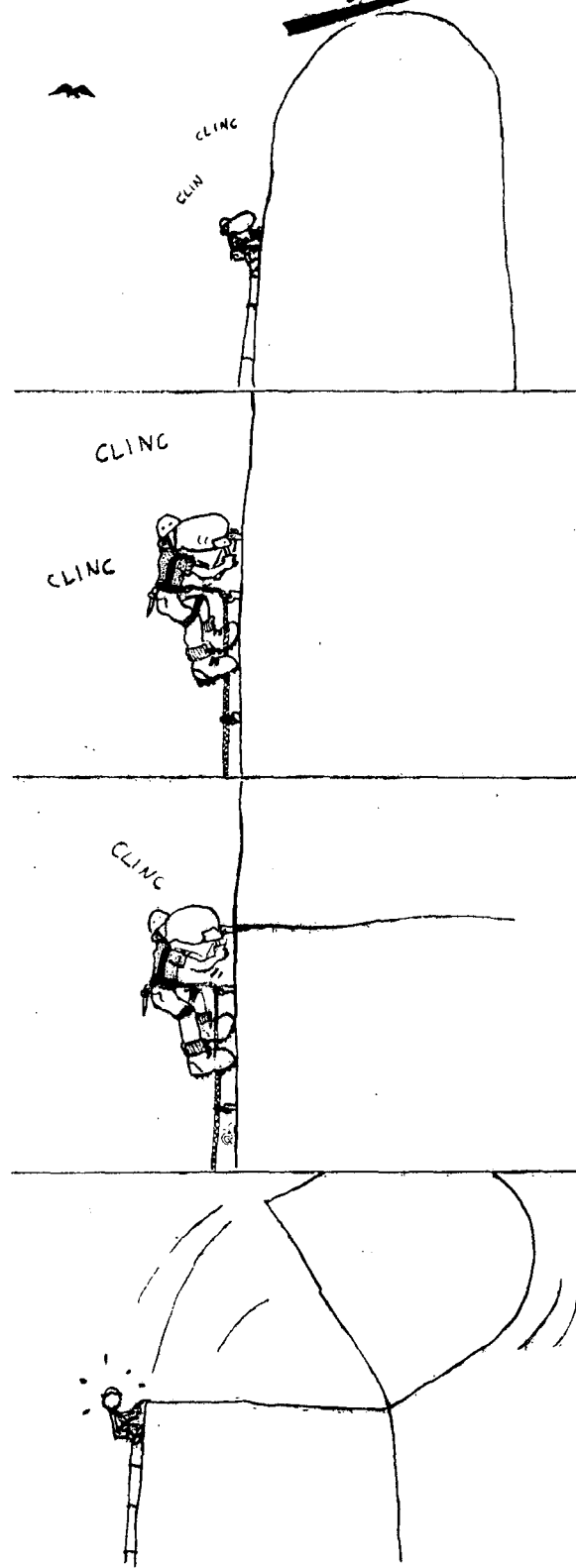

PETIT
Avet

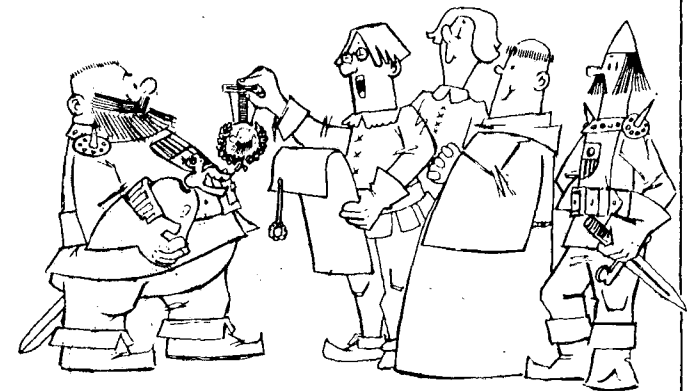
L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

PETIT
Avet

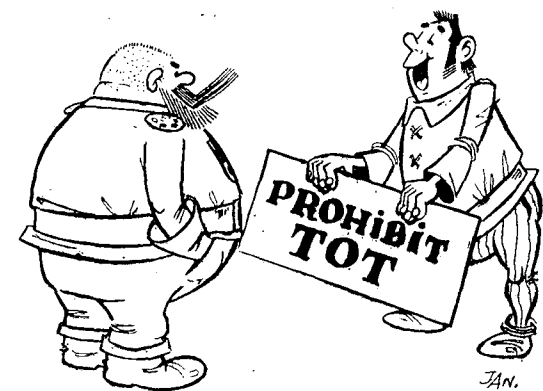
ELS NINOTS D'EN MIC

El Comte Benrovellat

"PER COMTAL DECRET DEL COMTE DE BENROVELLAT CONCEDIM LA MEDALLA DEL COMTAT DE BENROVELLAT AL SENYOR COMTE DE BENROVELLAT."

—SI, EN LLOC DE FER TANTS RÈTOLS DIFERENTS, FEM AQUEST MODEL ÚNIC, EN PODREM FER MOLTS MÉS I ENS SORTIRAN A MOLT MILLOR PREU.

AH! TU ETS EN PE. ARA HO RECORDO. TU ETS LA "P" QUE S'ESCAPÀ DEL BOSC DELS SAVIS.

Pi!

ESTABA DIPA PE PER UNA "P" ESCRITA. VOLIA PER UNA "P" PARLADA, UNA "P" DIPA!

VOLIES SER UNA "P" VIVA I DE POC EL CAÇADOR ET MATA.

QUE ÉS AIXÒ DEL BOSC DELS SAVIS? EXPLIQUEU-M'HO.

SE SAP QUE EXISTEIX PERÒ NINGÚ NO SAP ON ÉS.

PO, PI!

TU SI? M'AGRADARIA VEURE'L. SAPS EL CAMÍ?

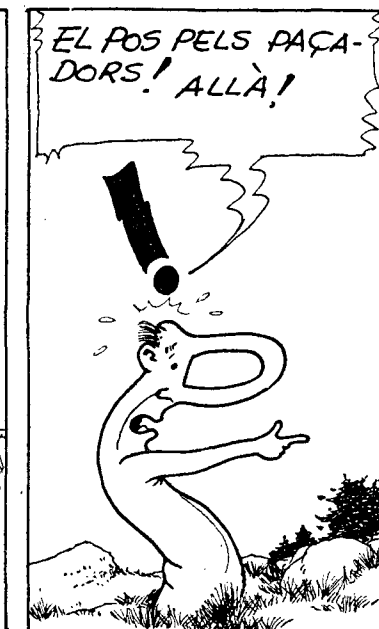
HI HA POS RAMINS. PER PEGUIR EL PRIMER PAL PER PETIT POM PO, PER PEGUIR P'ALTRE...

MENTRESTANT ELS CAÇADORS.

BUSCA! PESTANYA, BUSCA!

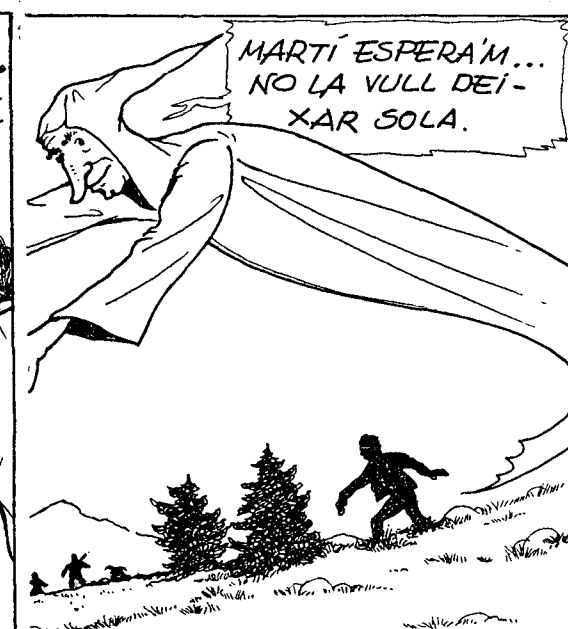
L'HA ENSUMADA. HA TROBAT EL RASTRE.

EL POS PELS PAÇADORS! ALLÀ!

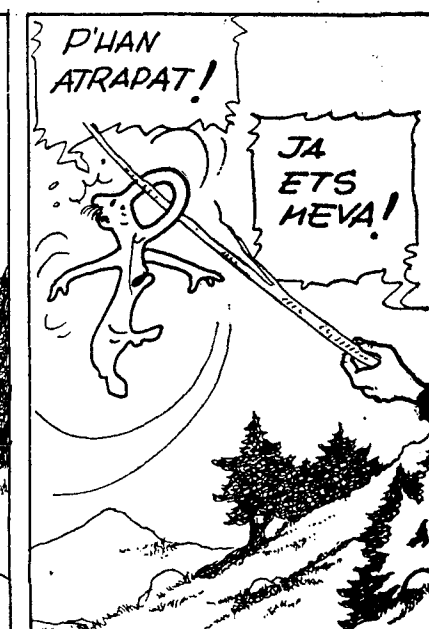
PUJO!

MARTÍ ESPERA'M... NO LA VULL DEIXAR SOLA.

Ai! Ai! PA NO PUC AMB PA PEVA ANIMA... ESTIC PENDIT!

D'HAN ATRAPAT!

JA ETS HEVA!

L'HAN ATRAPADA, M'HAURÉ DE CONVERTIR EN BOIRA.

LLAMP! QUINA BOIRA... NO VEIG NI LA PUNTA DEL BASTÓ!

SURT UNA MA DE DINS LA BOIRA.

AGAFA'T AL MEU DIT... DEPRESSA!

T'HE SALVAT DEL CAÇADOR, PERÒ M'HAS DE PORTAR AL BOSC DELS SAVIS.

D'ACORD!

CONTINUARÀ

T'AGRADA FER NINOTS?

Envieu-los a "CATALUNYA CRISTIANA" "L'EIXERIT" València 244, Barcelona (7) Indicant: nom, cognoms, edat i adreça.